

ДОБРА СПРАВА

ТАМУЗ 5783

№ 201

ЧЕРВЕНЬ 2023

ГАЗЕТА БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

ОДЕСА

Видається за підтримки "Джойнт" JDC

International Fellowship of Christians and Jews

П О С Т І 7 Ш А М У З А

Вважається, що в історії єврейського народу 17 Тамуза (2023 р. — 6 липня) — день лих. Талмуд називає п'ять лих, що трапилися цього дня... У 2448 р. від створення світу, всього за сорок днів після отримання Тори на горі Сінай, євреї відлили Золотого Тільця, вчинивши тяжкий гріх ідолопоклонства. Мойсей, побачивши литу статую тільця та євреїв, що танцюють навколо нього, не зміг утримати скрижалі в руках, вони впали і розбилися... І хоча Мойсей все ж зумів вимолити у Бога прощення заблукалому народу, але цей день так і залишився нещасливим днем, бо гріх не був викуплений повністю. Майже за дев'ять століть сини Ізраїлю, що живуть на Землі Обітованій, знову почали поклонятися ідолам.

Були й інші, менш очевидні, гріхи. У 3338 році був зруйнований Перший Храм, втрачено землю і свободу... Народ засвоїв отриманий урок, покаявся і знову відновив Храм. І знову повторилася історія — люди знову стали забувати закони та встановлення Бога. У 3828 р., майже за п'ятсот років після руйнування

Першого Храму, Єрусалим був обложений римлянами. 17 Тамуза вони захопили місто. І знову за поразкою були руйнування Храму і

вигнання... Перше, вавилонське, вигнання тривало всього 70 років, а друге триває вже більше дев'ятнадцяти століть, і досі не скінчилося.

Причина, мабуть, у тому, що той, хто робить відкритий, кричущий гріх, швидше може розкаятися. Приховані ж вади виявити важче, бо від них важче позбутися, а значить — і покарання має тривати довше, щоб поступово призвести до виправлення. Тому 17 Тамуза — другий з постів, встановлених на згадку про руйнування храму.

Цього ж дня 165 р. до нашої ери Апостомос, намісник царя Антіоха, спалив Тору, зрозумівши, що найвірніший шлях поневолити євреїв — це завдати удару їхньому духовному надбанню; спалення Тори було початком гоніння на єврейство, та, приблизно, одною з головних причин повстання Маккавеїв. І, по-п'яте, цього дня у Храмі була поставлена статуя ідола. Згідно однієї версії, це трапилося в епоху Другого Храму і теж було одним із діянь Апостомосу: згідно з версією Єрусалимського Талмуду, це зробив цар Юдеї Менаше, який «затопив Єрусалим невинною кров'ю» і був ідолопоклонником. Дні між 17 Тамуза та 9 Ава теж вважаються жалобними. Ці три тижні називаються «Між тіснин». Цими днями заборонено слухати музику, влаштовувати урочистості, у тому числі весілля, стригти волосся, купувати або надягати вперше новий одяг, не починати їсти фрукти нового врожаю.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Указом 1423/2021 Президент України Володимир Зеленський оголосив про введення нового свята — Дня Української державності, який щорічно відзначають 28 липня. "Точною відліку ми вважаємо рік заснування Києва — столиці Київської Русі — України, яку не дарма називають місцем, де все починається", сказав він під час виступу на параді на честь 30-річчя незалежності України та підкреслив, що Україна повертатиме своє — історичні та культурні цінності, які знаходяться за кордоном, що всі громадяни України "зі сходу та заходу, україномовні та російськомовні, мають бути однією сім'єю".

В наказі йдеться, що свято започаткували «з метою утвердження спадкоємності більш ніж тисячолітньої історії української держави,

спираючись на історію української державності, коріння якої йдуть від часів заснування міста Києва та розквіту держави за часів князя Київського Володимира Великого-державника. Князь показав цивілізаційний вибір Київської Русі, спадкоємцями якої є, зокрема, Галицько-Волинське князівство, Українська козацька

держави, Українська Народна Республіка, Західно-Українська Народна Республіка, Українська держава, Карпатська Україна та сучасна Україна. Це свято — данина пам'яті та свідчення поваги до діяльності Тараса Шевченка, Миколи Костомарова, Володимира Антоновича, Михайла Драгоманова, Івана Франка, Лесі Українки, Михайла Грушевського, інших видатних представників національної еліти, а також борців за державність та незалежність України. Кабінету міністрів України та місцевим держадміністраціям доручається забезпечувати підготовку та здійснення комплексу святкових заходів.

П О С Т І 9 А В А

Для євреїв Дев'яте Ава вважається днем жалоби, коли не їдять, не п'ють, не надягають шкіряне взуття. Пост починається з вечора 8 ава (26 липня) та закінчується з появою зірок увечері 9 ава (27 липня). Це єдиний день, коли євреї не має права вивчати Тору (адже її вивчення — джерело радості). Пост 9 Ава пов'язується з «гріхоім розвідників», коли Мойсей відправив глав 12 колін на розвідку. Після повернення вони повідомили, що Земля Обітована населена велетнями. Тоді Б-г розгнівався і сказав, що тепер у євреїв з'явиться безліч приводів для плачу в цю ніч. Таким буде покарання за гріх зневіри. І доти, доки євреї не покаються у гріху зневіри, це покарання буде з ними.

Ось перелік сумних подій, що трапилися протягом століть 9-го Ава:

- Дев'ятого ава 2449 від створення світу (1313 до н.е.) Всевишній виніс вирок, згідно з яким покоління, що вийшло з Єгипту, було приречено блукати пустелею 40 років і померти, не побачивши Країни Ізраїлю.
- Дев'ятого ава 3338 від створення світу (422 рік до н.е.) вавилонським царем Навуходоносором був зруйнований і спалений Перший Храм, збудований Соломоном у 9 столітті до н.е.
- Дев'ятого ава в 1146 були організовані погроми в Німеччині та Франції.
- Дев'ятого ава в 1290 році почалося вигнання євреїв із Англії.
- Десятого ава в 1306 був виданий указ про вигнання євреїв з Франції.

- Дев'ятого ава у 1492 році вигнання євреїв з Іспанії.
- Дев'ятого ава у 1555р.—євреї Риму були переселені до першого в історії гетто.
- Дев'ятого ава у 1648 році різанина сотень тисяч євреїв у Польщі, Україні та Бессарабії, влаштована Б. Хмельницьким та його сподвижниками.
- Дев'ятого ава в 1914 році почалася Перша світова війна.
- Дев'ятого ава в 1942 році почалася депортація євреїв із Варшавського гетто.
- Дев'ятого ава в 1942 році почав діяти табір смерті у Трєблінці.

І все ж євреї вірять, що цей день стане найбільшим святом, коли всі євреї розкаються у своїх гріхах, то саме цього дня народиться Месія.

- Свята в Україні 2 стор.
- Ірина Мармер "Борис Межеревський..." 3 стор.
- Діє "Гаряча лінія" 4 стор.
- Поради господарці 4 стор.
- Марк Штейнберг "Єврейський щит СРСР" 5 стор.
- Владислав Кітків "Етика учня — вдячність учителів" 6 стор.
- Одеса у старих фотографіях 7 стор.
- Олександр та Лев Шаргородські "Рондо-каприччіозо" 8 стор.
- Віра Шаховцева "Люди "Золотого віку" 9 стор.
- Михайло Гаузнєр "Неординарні особистості" 10 стор.
- Країна Поезія 11 стор.
- Посмішка 12 стор.

Новини світу, України, Одеси

Едгар Рінкевич, який протягом останніх 12 років обіймав посаду міністра закордонних справ Латвії, обраний президентом цієї балтійської держави.

Президента Туреччини Реджепа Ердогана переобрано на наступний термін.

Майк Пенс, віце-президент США в адміністрації президента Дональда Трампа, оголосив про висування своєї кандидатури на пост президента.

Екс-президенту США Дональду Трампу висунуто нові звинувачення за 38 пунктами, включаючи незаконне зберігання секретних матеріалів, пов'язаних із національною безпекою.

Прем'єр-міністр Канади Джастін Трюдо вранці 10 червня приїхав до Києва із неоголошеним візитом. Згодом він виступив на засіданні Верховної Ради.

У США остаточно схвалили препарат "Лекембі" для лікування хвороби Альцгеймера.

Європейська комісія розширила використання штучного інтелекту під час перекладу, вперше дозволивши автоматичний переклад своїх прес-релізів без людської участі.

Син президента Джо Байдена Хантер визнав себе винним за трьома пунктами федерального звинувачення – двома податковими правопорушеннями та пунктом, пов'язаним із незаконним зберіганням зброї.

В Естонії узаконені одностатеві шлюби.

Державний секретар США Ентоні Блінкен, який прибув із візитом до Китаю, зустрівся з головою КНР Сін Цзінпінгом. Це перший з 2018 р. візит американського політика такого рангу.

Пленум Верховного суду України обрав головою Верховного суду Станіслава Кравченка замість затриманого при отриманні хабара у розмірі 2,7 млн грн Всеволода Князева.

Відома каратистка Анжеліка Терлюга стала послом EXPO 2030 ODESA, щоб представляти Україну у конкурсі на проведення Всесвітньої виставки в Одесі.

ДЕНЬ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛ ЗСУ

Згідно з указом президента №331 від 12.06.2015 в Україні встановлено День Військово-Морських сил Збройних Сил України. Він відзначається щорічно у першу неділю липня.

Морська служба і небезпечна, і важка, а моряки — зразок виправлення та вправності, приклад мужності та героїзму.

Прапори України вперше підняли на кораблях Чорноморського флоту 29 квітня 1918 року. І ось уже сто років українські військові моряки стоять на варті морських рубежів країни.

Україна може пишатися більш ніж 70-тисячною армією моряків, які борознять моря та океани. У День Військово-Морських сил Збройних Сил України всі вони: матроси, старшини, мічмани, офіцери, генерали та адмірали приймають вітання та п'ють до дна за тих, хто у морі. Тож віддати швартови, підняти вітрила та повний уперед на свято! А ми за браву службу прокричимо їм триразове: "Ура, ура, ура". І додамо традиційне – сім футів під кілем!

ДЕНЬ ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЗСУ

До 2007-го року в першу неділю липня в Україні відзначався День Військ протиповітряної оборони. Це свято було встановлено Указом Президента України № 602/97 за заслуги Військ ППО у забезпеченні обороноздатності держави. Потім, згідно з Указом Президента України Віктором Ющенком № 579/2007 від 27-го червня 2007-го року "Про День Повітряних Сил Збройних Сил України" це професійне військово-повітряне свято зникло зі сторінок національного українського календаря, проте досі відзначається багатьма кадровими військовими але вже не на офіційному рівні.

Війська Протиповітряної оборони Збройних Сил України складають систему протиповітряної оборони держави та виконують певні завдання у взаємодії з військово-повітряними Силами, військами Протиповітряної оборони, Сухопутних військ,

силами та засобами протиповітряної оборони Військово-морських Сил та Прикордонних військ України. Структурними складовими Військ ППО є зенітні ракетні війська, радіотехнічні війська та винищувальна авіація, а також війська зв'язку, спеціальні частини, підрозділи забезпечення та військово-навчальні заклади.

Війська ППО є видом Збройних Сил України та призначені для попередження про напад повітряно-космічного супротивника, захисту важливих адміністративно-політичних центрів та прикриття промислово-економічних районів, угруповань Збройних Сил, важливих військових та інших об'єктів від ударів з повітря. У мирний час вартові неба

України здійснюють бойове чергування з охорони державного кордону країни у повітряному просторі та контролюють перельоти повітряних суден через державний кордон, загальна довжина якого з 9 країнами світу становить 7698 кілометрів.

Цілодобово бойове чергування несуть близько 2500 військовослужбовців. Протягом доби здійснюється радіолокаційний супровід понад 400 літальних апаратів, а за місяць ця цифра сягає 12-13 тисяч.

Сьогодні у Військах Протиповітряної оборони 9 частин мають почесні найменування. Десять військових частин нагороджено бойовими орденами, а ще дев'ять вручено бойові прапори. У штабі Військ ППО служить єдина жінка-полковник у Збройних Силах України – Тетяна Корсунь.

2023 року День Військ Протиповітряної оборони України випадає на 2 липня.

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ШОКОЛАДУ

День шоколаду вперше встановили ласуни у Франції в 1995 році. До Європи шоколад привезли іспанські конкістадори. Вони оцінили його високу енергетичну цінність, тому вживали його не як десерт, а як зміцнення фізичної сили та витривалості. Адже шоколад спочатку був не солодкий, а дуже гіркий. І лише після додавання до нього цукру шоколад припав до двору багатій аристократії Європи.

Шоколад — один з небагатьох ласощів, корисних для здоров'я. Він покращує пам'ять та увагу за рахунок збільшення припливу крові до мозку. Також він піднімає настрій, стимулюючи вироблення

гормону радості. Голландець Конрад ван Хаутен винайшов гідравлічний прес, намагаючись

отримати какао-масло. А британська компанія «Фрай та сини» почала додавати в какао-

порошок какао-масло та цукор. Потім, додавши молоко, отримали молочний шоколад, перед яким не встояли скептики, які до тих пір не змогли оцінити чорний шоколад.

До початку двадцятого століття шоколад набув вишуканого смаку, плиткової форми, величезної популярності і став доступним тим, хто раніше не міг його навіть спробувати.

На сьогоднішній день найсмачніший шоколад виготовляють у Бельгії, Швейцарії та Франції. В Україні це звання можна присудити львівському шоколаду.

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ПОЦІЛУНКУ

6 липня — Всесвітній день поцілунок. Свято вперше вигадали у Великій Британії. А два десятки років тому його було затверджено ООН. Цього дня відбуваються конкурси поцілунок. Чому люди цілуються? По-перше, тому що це щеплено культурою. Майже в усьому світі люди, потрапляючи в романтичну ситуацію, відчувають потребу цілуватися.

Відомі цілувальники: американець А.Вольфрам з Міннесоти 15 вересня 1990 під час фестивалю за 8 годин поцілував 8 0 0 1

людину. Він цілував нову людину через кожні 3,6 секунди. Перший поцілунок на екрані: 1896 рік.

Його зафіксували Мей Ірвін та Джон С. Райє у 30 секундному ролику Томаса Едісона під назвою «Поцілунок». Найнаситеніший поцілунок фільм: «Дон Жуан» (1926). У ньому нарахували 191 поцілунок.

Найдовший поцілунок в історії кіно: Реджіс Тумі та Джейн Ваймен цілувалися протягом 185 секунд у фільмі "Ти зараз в армії".

БОРИС МЕЖЕРОВСЬКИЙ – “ДОЛАРОВООКИЙ ХУДОЖНИК”

Кожен митець у глибині душі прагне до визнання своєї творчості й не лише вузьким колом обраних. Він мріє про те, щоб його картини мали успіх і попит на художньому ринку, потрапляли на виставки та до музеїв, щоб вони зрештою продавалися і забезпечували йому комфортне життя.

Яскравим прикладом вічного протистояння між «чистим мистецтвом» та комерцією можна вважати випускника Вечірніх Рисувальних класів при земському реальному училищі в Єлисаветграді Бориса Йосиповича Межеровського (1876-1951).

З усіх вихованців Земської рисуальної школи його творча доля склалася найдивовижнішим чином. Жодних відомостей про

Б. Межеровський з дружиною Ганною, 1914

нього на російських та українських сайтах тривалий час відшукати не вдавалося. На інформацію про нього відомий історик та краєзнавець Володимир Босько натрапив в Інтернеті випадково, навмання зробивши запит англійською мовою, і її величність удача зрештою виявила ласку у вигляді життєпису Межеровського, який склав юрист Кірбі Тенгалзен, що мешкає у штаті Айова. А зацікавився він творчістю нашого земляка після того, як у 2001 році отримав у подарунок імпресіоністичний пейзаж, підписаний «В. Мајор». Декілька років дослідник витратив на пошук документальних джерел про цього загадкового живописця, розшукував його твори, знайшов навіть його нащадків і розмістив на своєму сайті біографічний нарис.

Творчий шлях Межеровського склався настільки неординарно, що надзвичайно важко визначити його місце в історії образотворчого мистецтва США. Після Єлисаветграда Межеровський навчався у Мюнхенській Академії мистецтв у Німеччині, яку успішно закінчив. Деякий час жив у Польщі, де одружився, і звідки у 1906 році емігрував до США разом з першою дружиною Марією (померла від базедової хвороби у 1911 році). Щоб якось вижити у

США, він спочатку пробував свої сили у всьому, чим можна було заробити на життя, використовуючи фарби: розмальовував абажури, проектував та розфарбовував вишукані шовкові шарфи, створював зразки текстильних орнаментів.

Врешті-решт, він став тим, кого в США називають «buck-eye painter» (художник з доларовими очима). Це означало, що він працював за контрактом на оптового торговця, який постачав картини до великих універмагів-салонів. Перші репродукції картин Межеровського з'являються в каталозі (довіднику) Едварда Гроса в 1911 році. Відтак Межеровський змінив прізвище, підписуючи свої картини як «В. Мајор» («Мейджор»). Він напрочуд вдало скоротив та переінакшив на американський манер своє прізвище Mesherowsky: мајор – це і майор (військове звання), і мажор – музичний лад бадьорого, радісного, життєстверджуючого звучання, на відміну від мінора. І дійсно, у переважній більшості картин нашого земляка панує мажорний настрій.

Дилер наймав групу художників, які створювали для нього витвори мистецтва різних стилів. Дехто спеціалізувався на якомусь одному стилі, а деякі, як Межеровський, були універсалами. Траплялося, що він отримував тижневі замовлення на «дюжину заходів сонця в Альпах», виконаних мастихіном, або на «десять пейзажів морського узбережжя Бретані» і т. п.

Замовник видавав йому полотна потрібного розміру та папку з ознайомчим матеріалом, який містив побажання потенційних покупців. Межеровський досить швидко став справжньою «зіркою» у цьому підприємстві. Він створював до десяти робіт за тиждень, і кожна відрізнялася від попередньої. Заробляв по 25 доларів за картину, що було фантастичною ціною у 20-х роках минулого століття (більшість його «доларовооких» колеґ отримували від 5 до 10 доларів).

Підбірку картин заносили до салону та вивішували серед меблів, прикрашаючи таким чином інтер'єр англійськими сценами полювання на лисиць, осінніми пейзажами Нової Англії, марокканськими базарами і т. п. Все, що не реалізовувалося протягом місяця, знімали та натомість вивішували інші картини. Зрештою для Межеровського все склалося настільки вдало, що більшу частину життя він, виконуючи замовлення багатих клієнтів, провів, подорожуючи світом з другою дружиною Ганною (шлюб зареєстрований у 1914 році), малюючи з природи в різних країнах та надсилаючи додому виконані роботи.

Де він лише не побував! Наприклад, у 1929 році Борис та Ганна Межеровські (дітей вони не мали) вирушили у дворічну подорож, відвідавши країни Європи та Північної Африки. У Венеції, Єрусалимі, Каїрі, Фесі, Алжирі та інших містах художник створив на пленері близько 50 полотен олією та намалював понад 60 акварелей. Більшість цих картин виставлялася у місті Ньюарк (штат Нью-Джерсі) невдовзі після повернення подружжя додому у вересні 1930 р.

В інтерв'ю газеті «Монклер Таймс» від 13 грудня 1930 року Межеровський виклав своє творче кредо: «Я не модерніст, я реаліст. Мої будинки виглядають так, як і мають виглядати, і перспектива є не тільки у кольорі, а і в композиції. Я не намагаюся нав'язати вам думку, що будинки можуть бути викривлені, або що небо зелене, а дерева червоні. Якщо я бачу блакитне небо, я малюю його блакитним».

Всі твори Межеровського створені з природи на пленері, тобто в імпресіоністичній манері, коли художник намагається схопити і зафіксувати на полотні швидкоплинні

світлові ефекти: 2-3 години роботи – і етюд завершено.

Отже, свій хист художника Межеровський використав винятково для забезпечення собі доволі комфортного життя.

Він не брав участі в художніх виставках, не входив до жодного художнього об'єднання, тому й випав із загального художнього процесу, хоча його твори мають неабияку мистецьку цінність.

В і д о м и м американським митцем (живописцем, графіком, монументалістом, дизайнером) та екологом став племінник Межеровського Аксель Хорн (1913-2001), син його сестри Ганни (також у р о д ж е н к и Єлисаветграда). Художню освіту він здобув у Школі

А Хорн з Б. Межеровським, 1950

втончених і прикладних мистецтв у Ньюарку, престижній мистецькій школі «Ліга студентів-художників у Нью-Йорку» та на семінарі всесвітньо відомого мексиканського художника-монументаліста Давида Сікейроса. Навчався і приятелював Аксель Хорн зі знаменитим абстракціоністом Джексоном Поллоком. Виконав декілька фресок для лікарень і поштамту Нью-Йорка, був ад'юнктом-професором дизайну в Міському коледжі Нью-Йорка. З 1940-х до середини 1960-х років займався проблемами удосконалення дизайну для дисплея. Розробляв навчальні та освітні програми з охорони навколишнього середовища для Нью-Йоркського ботанічного саду, університету, Національного наукового фонду та ООН. До творчості Бориса Межеровського Аксель Хорн ставився з великою повагою, оскільки й рішення присвятити себе мистецтву в нього сформувалося під впливом дядька.

Ірина Мармер

МАККАБАДА

Вже стало доброю традицією, за аналогією з ізраїльською маккаб'ядою, проводити в рамках БФ “Хесед Шаарей Ціон” “Маккаб'яду по-одеськи” як для членів нашої громади, так і для жителів нашого улюбленого міста.

Цей пустотливий спортивний захід відбувся на спортмайданчику єврейського

ПО - О Д Е С Ь К І

студентського культурного центру “Гіллель” у Старобазарному сквері. Він викликав позитивні емоції та підвищив гарний настрій як учасників змагання, так і гостей, дав змогу знайти нові таланти.

Це свято було присвячене

Міжнародному Дню захисту дітей.

Три покоління з ентузіазмом брали участь у багатьох видах естафет і змагань, після завершення яких на переможців чекали цікаві призи.

Серед учасників – представники “Дитячої програми” Хеседа, театру “Толерантність” ЛЕВ, волонтери та клієнти Хеседа. Це ті, хто залюбки бере участь у змаганнях або ж полюбляє спостерігати за всім, що відбувається на спортивному майданчику, отримує задоволення від побаченого і бажає всім перемоги.

Відкривали маккаб'яду хлопці з особливими потребами. Щоб відчути всю красу того, що відбувається, потрібно було тільки одне – прийти і побачити, оскільки передати словами те, що відбувалося на майданчику, вельми важко.

Наприклад, ви коли-небудь за 30 секунд одягали

краватку, фартух і капелюх і знімали їх у відведений час? Ось такими смішними конкурсами захоплювалися глядачі.

Чудово виконали попури хлопці театру “Толерантність”. Були

проведені майстер-класи, змагання з настільного тенісу, гри в шахи.

На майданчику з цікавою програмою запальних танців виступили справжні чирлідери нашого Хеседа. Вони тримали високу планку. Волонтер-клоун провів Гала-парад для учасників і гостей. І, звісно, не обійшлося без солодошів та морозива!

Дякуємо всім партнерам, які допомагали в проведенні спартакіади.

Наступний захід відбудеться в серпні на цьому ж майданчику. Як то кажуть: на тому самому місці, о тій самій годині.

Ірина Верведа

УВАГА! Діє «Гаряча лінія» ТЕЛЕФОНИ «ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ»

Шановні клієнти Благодійної Фундації «Хесед Шаарей Ціон»!

У такій непростий час ми розширили роботу «Гарячої лінії» (Call Center), яка працює з 3 квітня 2020 р. Вона створена для тих, хто самотній.

Якщо ви зіткнулися з проблемами, які виникли під час карантину, і поряд немає нікого, хто міг би вам допомогти, звертайтеся до співробітників та волонтерів Хеседи, які обслуговують «Гарячу лінію».

Вони намагатимуться надати вам допомогу.

Ви можете звертатися з будь-яких гострих питань за номерами телефонів, які наведені поруч, з 10.00 до 15.00 у робочі дні:

З мобільного:

0948634720
0948634710
0948634740
0948634770
0948634780
0948634810
0948634760
0948634790

З міського:

7934720
7934710
7934740
7934770
7934780
7934810
7934760
7934790

Не винятком є телефонний зв'язок з вашим куратором, але просимо поставитися з розумінням до переваженості співробітників БФ «Хесед Шаарей Ціон».

Ми завжди раді допомогти вам!
Бережіть себе!
Будьте здорові!
З повагою,

Діана Боровик

Н О В И Н И З І З Р А І Л Ю

ЦАХАЛ провів масштабні навчання під кодовою назвою «Ударний кулак». У продовж двох тижнів імітувалися тривалі бойові дії у повітрі, на морі, на суші, у радіоелектронній сфері та у кіберпросторі.

Кнесет відхилив законопроект партії «Наш дім – Ізраїль» про громадянські шлюби, що дозволяє укладати їх не в офіційних релігійних структурах.

Ухвалено закон, який позбавляє нових репатріантів права отримати закордонний паспорт у перший рік життя в Ізраїлі.

На північному сході від Дженіна ЦАХАЛ здійснив за допомогою ракети, запущеної з безпілотної, «точкову ліквідацію» групи терористів, які здійснили обстріл ізраїльтян поблизу КПП «Джаламі».

На пляж Пальмахім неподалік Рішон ле-Ціона море винесло статуетку Хатхор – богині кохання, материнства, радості, родючості, сп'яніння, танців, вік якої становить близько 3000 років.

Ухвалено рішення про продаж європейським країнам 200 танків Merkava мод. 2 та 3, побудованих у 1990-х роках.

Трьом радникам прем'єр-міністра Біньяміна Нетаніягу, які обіймали важливі пости в передвибірному штабі «Лікуда», висунуто звинувачення у переслідуванні свідків за обтяжливих обставин.

В Ізраїлі знайшли створені близько 12 тисяч років тому флейти, виготовлені з кісток птахів.

В Ізраїлі введена в дію система радіоелектронної боротьби з дронами, легкомоторними літаками та ракетами супротивника, керованими за допомогою стільникового зв'язку. Вона пригнічує сигнали керування ворожого апарату, блокуючи компас та систему навігації. Апарат втрачає керування і при виснаженні акумулятора сідає (або падає) на землю. Це в сотні разів дешевше за протиракетні комплекси, але часом буває навіть більш ефективно.

Ізраїльський стартап EyeYon Medical отримав європейський сертифікат на свою розробку – перший у світі синтетичний імплантат рогівки ока. Нині понад 13 мільйонів людей у всьому світі чекають на пересадку рогівки від померлого донора. Синтетичний імплантат може бути вирішенням глобальної проблеми нестачі донорської рогівки.

Від 50 до 60% овочів і фруктів сьогодні викидаються на сміття на шляху від фермера до покупця тому, що швидко псуються і гниють. В Ізраїлі розробили спеціальну істину оболонку, яка зберігає овочі та фрукти свіжими тривалий час. Вона запобігає випаровуванню вологи, але одночасно дозволяє овочу або фрукту дихати. Її можна використовувати як харчову добавку.

В Ізраїлі ухвалили нову космічну програму на найближчі п'ять років. До неї, зокрема, входить створення Національного центру вивчення космосу та запуск супутника.

ПОРАДИ ГОСПОДАРЦІ

Продовження.

Часник

Початок у № 200

Часник сприяє виведенню шкідливих бактерій, кишкових паразитів та вірусів із крові, внутрішніх органів та дихальних шляхів. Він знижує артеріальний тиск та перешкоджає розвитку тромбів. Часник має протиракові та антиоксидантні властивості, завдяки яким організм очищується від шкідливих речовин.

В одному зубчику часнику міститься понад 400 корисних компонентів. Вони знижують рівень «поганого» холестерину в крові та очищають судини, вбивають клітини мультиформної гліобластоми (причина раку мозку), знищують дифтерійну, туберкульозну паличку та гелікобактер (причина виразки шлунка), «виводять» глистів тощо.

При укусі комах потрібно протерти місце укусу часником, і свербіж пройде.

Давити або шаткувати часник у салат або в інші страви краще безпосередньо перед подачею на стіл. Дослідження показують, що дроблення часнику раніше, ніж за десять хвилин до вживання, видаляє з нього фермент під назвою аліцин, який допомагає зменшити ризик серцево-судинних захворювань, роблячи тромбоцити менш «липкими» і дозволяючи їм вільно проходити серцево-судинну систему.

Зберігати часник рекомендується за кімнатної температури. Найкраще тримати його у спеціальних кошиках у темному, прохолодному місці, наприклад, у коморі,

щоб у тарі, де він зберігається, циркулювало повітря.

Якщо ви хочете зберегти часник на тривалий час, то можете його заморозити. Зовнішній вигляд часника зміниться, але смак залишиться тим самим. Щоб позбавитися запаху часнику на руках, потріть їх ложкою з нержавіючої сталі.

Продукти, що позбавляють запаху часнику — молоко, лимон. Щоб відбити часниковий запах, достатньо пожувати кілька гілочок петрушки, трохи кардамону, імбиру, кавових зерен.

У міфології багатьох народів часник посідає почесне місце. З давніх-давен йому приписували властивість виганяти хвороби, відганяти нечисту силу і відьом. Для цього натирали тіло часниковим соком та вішали зв'язки часнику над дверима.

У давнину римським легіонерам обов'язково давали часник. Вважалося, що він надає хоробрості та мужності. А будівельникам пірамід у Стародавньому Єгипті щодня давали часник, який відновлював сили після тяжкої праці.

У Чехії часник садили на даху будинку. Вважалося, що це оберігає будинок від удару блискавки. Часнику приписували магічну властивість допомагати в бою або здобувати перемогу в суді. Для цього треба було покласти в чобіт три часточки часнику. Через сильний запах, що відлякує кровососів, часник мав славу надійного засоба проти вампірів.

ПРИТЧИ

Різні друзі

У мудреця запитали:

- Скільки видів дружби існує?

— Чотири, — відповів він. Є друзі, як їжа: щодня ти потребуєш їх. Є друзі, як ліки: шукаєш їх, коли тобі погано. Є друзі, як хвороба: вони самі шукають тебе. Але є такі друзі, як повітря: їх не видно, але вони завжди з тобою.

Про злослів'я

Жили дві людини, котрі гаряче любили одна одну.

І ось один із них позаздрив іншому і почав розповсюджувати про нього погані чутки, нібито останній живе, роблячи зло, розкраданням та брехнею набуває собі слави та честі.

Незабаром цей наклеп зробив свою справу.

Згодом розповсюджувач чуток розкався і прийшов просити у друга вибачення.

Але той йому сказав:

— Візьми мішок лебедяного пуху і, коли на вулиці буде сильний вітер, витруси його з високого дерева, а потім приходь до мене.

Останній усе зробив, як йому було сказано, і думав, що цим він отримає прощення. Але колишній друг сказав йому:

— А тепер піди і збери все до єдиної пушинки.

ПРИТЧИ

— Але це неможливо, адже вітер розніс пух по всій землі!

І сказав йому колишній друг:

— Звичайно, неможливо! Ти можеш щиро шкодувати про завдане тобою зло, але виправити зло, заподіяне словами так само неможливо, як і зібрати весь пух.

Чуже вікно

Сімейна пара переїхала жити у нову квартиру. Прокинувшись уранці, дружина визирнула у вікно і побачила сусідку, яка розвішувала випрану білизну.

— Фу! Ти подивися, яка брудна у неї білизна, — сказала вона чоловікові.

Але той промовчав у відповідь. Він читав газету і не звернув на репліки дружини жодної уваги.

— Напевно, у неї погане мило або вона зовсім не вміє прати. Треба б її повчити! — не вгамувалася дружина.

І щоразу, коли сусідка розвішувала білизну, дружина дивувалася тому, яка вона недостирана і брудна. Поки, одного чудового ранку, подивившись у вікно, вона вигукнула:

— Ох, невже! Подивися, сьогодні білизна чиста! Мабуть, вона навчилася прати.

— Та ні, — сказав чоловік. Просто я сьогодні встав раніше і вимив наше вікно.

Так і в нашому житті все залежить від вікна, через яке ми дивимося на те, що відбувається. І, перш ніж наводити критику на інших, необхідно переконатися, що наші серця та наміри чисті.

Марк Штейнберг

“ЄВРЕЙСЬКИЙ ЦИТ СРСР”

Продовження. Початок у №177

КОЛЕСА ДЛЯ РАКЕТ ЛІТАКОБУДУВАННЯ

Скорочено

КОЛЕСА ДЛЯ РАКЕТ

Слід хоча б коротко розповісти про «ракетних» генералів-євреїв.

Яків Ісаєвич Трегуб народився у 1918 року. За його плечима – 20 років напруженої армійської служби: Велика Вітчизняна війна, формування Першої бригади особливого призначення, вивчення німецьких ракет «Фау-2». У 1947 році його бригада стала творцем першого радянського ракетного полігону Капустін Яр. Я.І.Трегуб увійшов до історії випробувань ракетної техніки як начальник стартової команди при перших пусках балістичних ракет, створених С.П.Корольовим. 1958 року йому присвоєно звання генерал-майор. У 1964 році Сергій Павлович Корольов запросив його на посаду заступника головного конструктора з випробувань космічної техніки. Дев'ять років Яків Ісаєвич керував комплексом випробувань та управління польотом космічних апаратів. Але обставини склалися так, що у віці 55 років Я.І.Трегубу довелося піти у відставку. У чому причина?

У тому, що після несподіваної смерті С.П.Корольова у вітчизняній космонавтиці почалася чорна смуга невдач. Керівництво країни вимагало відповіді на питання «Хто винен?». До «стрілочників» зарахували Якова Ісаєвича.

Ще один генерал-майор **Ілля Матвійович Гурович** у роки Вітчизняної війни командував інженерними підрозділами та частинами на різних фронтах. У квітні 1955 року прибув на ст. Тюра-Там для рекогносцирування місцевості та організації робіт з будівництва першої стартової споруди для ракет та інфраструктури головного ракетного полігону, який отримав назву Байконур. Гурович прослужив тут 20 років. Під його керівництвом збудовано унікальний комплекс будівель та споруд для випробувань та пусків міжконтинентальних балістичних ракет, для місячної ракети та грандіозний МК (монтажно-випробувальний корпус), а також десятки інших споруд. Звільнений був генерал Гурович із Радянської армії у 1975 році, помер у 1991 році.

Діяльність вчених-євреїв у галузі створення бойової ракетної техніки відома ще менше, ніж робота конструкторів та практиків. Ось що про них пише публіцист Йосип Кременецький у книзі «Євреї при більшовицькому ладі»: «... Одним з найбільших вчених в області як прикладної, так і теоретичної газової динаміки був доктор наук **Г.Н.Абрамович**... У проектуванні космічних носіїв великий внесок належить члену АН СРСР **Л.М.Біберману**, який розробив методіку розрахунку нагріву космічних апаратів під час входження їх у атмосферу планети Земля... Теоретичну розробку умов взаємодії суперзвукових потоків з прикордонним шаром для гіпершвидкісних літальних апаратів здійснив членкор АН СРСР **В.Я.Нейланд**... Розробкою та впровадженням технології отримання сполук кремнію та тугоплавких матеріалів для покриття поверхонь тертя ракет керував доктор технічних наук **А.Р.Зеликман**...»

Розповіді ще про деяких євреїв, які відіграли визначну роль у радянському ракетобудуванні. До них належить **Борис Олександрович Соколов**, великий фахівець у галузі створення ракетно-космічної техніки, доктор технічних наук, член російської Академії космонавтики. У 1953 році його включили до основного центру ракетобудування ОКБ-1, нині НВО «ЕНЕРГІЯ». Працював заступником

головного генерального конструктора. Лауреат Ленінської та Державної премій СРСР. **Зіновій Мойсейович Цеціор** – доктор технічних наук, професор, Герой Соціалістичної праці, лауреат Ленінської та Державної премій. Саме він був заступником Головного конструктора НДІ прикладної механіки. Під цією цілком миролюбною вивіскою працювала установа, що розробляла прилади систем управління космічними апаратами та ракетами стратегічного призначення. Приблизно 20 відсотків приладів виготовив Зіновій Мойсейович. Вони у виробництві досі, хоча творця їх давно немає. Він помер у 1990 році. **Нахман-Ідел Михайлович Марголіс** народився у Двінську влітку 1910 року. Став інженер-конструктором, кандидатом технічних наук, видатним спеціалістом у галузі систем управління. У 1948 році був прийнятий у НДІ приладобудування (ОКБ-12). Він є автором 35 великих винаходів, впроваджених у системи автоматичного регулювання відповідальної апаратури управління космічних ракет.

Один з найбільших теоретиків радянського ракетобудування і космонавтики мав зовсім не іудейські ім'я, по батькові та прізвище – **Леонід Іванович Седов**, але євреєм його би визнав найсуворіший ізраїльський галахичний суд. Що ж до наукової діяльності, то він – академік АН СРСР, президент Міжнародної федерації астронавтів, дійсний член міжнародної академії астронавтики, член Американської ракетної асоціації, іноземний член Французької академії наук, Герой Соціалістичної праці, лауреат Сталінської премії. Працював він більш ніж успішно в галузях гідро- та аеродинаміки, пов'язаних з конструюванням та виробництвом космічних ракет. У тих же галузях ракетної науки і техніки близько 46 років працював доктор технічних наук **Мойсей Якович Юделович**. Він очолював сектор аеродинаміки надзвукових швидкостей, теплозахисту ракет, газодинаміки ракетних двигунів. Брав участь у створенні космічного корабля «Союз» і отримав за це Ленінську премію.

ЛІТАКОБУДУВАННЯ

У попередньому розділі було розказано про ракетобудівників. Майже всі імена цих євреїв для нас є сенсацією. Але, здавалося б, вже євреїв-конструкторів літаків та вертольотів – знає багато хто. Впевнено називають, принаймні, Михайла Йосиповича Гуревича і Михайла Леонтьовича Міля. Якщо ж мова заходить про Семена Олексійовича Лавочкіна, то думки розходяться і багато хто євреєм його не вважають. Проте Семен по-батькові Айзікович. Однак назвати хоча б ще одного авіаконструктора єврея не зміг майже ніхто.

СЕМЕН ЛАВОЧКІН

Його винищувачі в роки війни були найбільш швидкісними, випускалися масово. Але ще під час війни настала нова епоха – ера реактивної авіації. У 1946 р. Лавочкін збудував свій перший реактивний літак. У 1947 р. ОКБ Лавочкіна першим в СРСР провело випробування винищувача зі стрілоподібним крилом. Цим був підготовлений ґрунт для подолання звукового бар'єру. Було розпочато розробку фронтальних реактивних винищувачів другого покоління. Таким став Ла-176, який мав крило зі збільшеним до 45 градусів кутот стріловидності. 26 грудня 1948 м. льотчик-випробувач І. Федоров на цьому літаку вперше в СРСР подолав звуковий бар'єр.

Літак Ла-176 дав основу для серійного будівництва реактивного винищувача Ла-15, який на розрахунковій висоті розвивав швидкість до 1026 км/год, міг підніматися на висоту 14,5 км, був озброєний двома гарматами. Наступним етапом стала робота КБ Лавочкіна над створенням всепогодних надзвукових винищувачів-перехоплювачів для боротьби з бомбардувальниками супротивника на висотах 15-20 тисяч метрів. Результат – створені нові літаки: Ла-190, Ла-200 і Ла-200В з кутот стріловидності 55 градусів. У 1950 р. почалося створення першої системи ППО «Беркут». У 1954-1955 роки ракета успішно пройшла державні випробування та була прийнята на озброєння. З 1942 р. Лавочкін – генерал-майор інженерно-технічної служби, з 1958 року – член-кореспондент АН СРСР. Йому двічі (1943, 1956 рр.) було присвоєно звання Героя Соціалістичної праці, він чотири рази лауреат Сталінських та Державних премій.

МИХАЙЛО ГУРЕВИЧ

Ще не стихли залпи гармат Другої світової, а колектив Мікояна та Гуревича включився у розробку реактивних літаків. 14 квітня 1946 року льотчик Грінчик здійснив успішний політ на першому серійному вітчизняному реактивному літаку МіГ-9. Але світову славу його творцям приніс винищувач МіГ-15. Великий внесок Гуревича у створення катапультних крісел, що рятують пілотів при аваріях і катастрофах. Під керівництвом Гуревича, який став на той час Генеральним конструктором КБ МіГ, розробляється СМ-30, здатний злітати з рухомої платформи за допомогою порохового стартового прискорювача. Серед інших його розробок – І-320, Е-150 і МіГ-25, МіГ-25Р і перехоплювач МіГ-25П. 12 червня 1957 року М.І. Гуревичу було присвоєно звання Героя Соціалістичної праці. Конструктор шість раз ставав лауреатом Сталінської премії (1941, 1947, 1948, 1949, 1952, 1953 рр.). А в 1962 року йому була присуджена Ленінська премія. Цей «рекорд» за кількістю премій не вдалося побити нікому. Крім того, доктор технічних наук (1964 р.), М.І. Гуревич був нагороджений 4 орденами Леніна, 2 орденами Трудового Червоного Прапора, орденом Червоної Зірки, медалями.

Окремо треба сказати про людські якості Гуревича. Він любив і добре знав художню літературу, в том числі зарубіжну, яку читав в оригіналі англійською і французькою мовами. Михайло Йосипович Гуревич помер 25 листопада 1976 року у Ленінграді і був похований на Серафимівському кладовищі.

МИХАЙЛО МІЛЬ

Засновник радянського вертольотобудування Михайло Леонтьович Міль народився восени 1909 року в Іркутську в сім'ї казенного рабина. У 1925 вчився в Сибірському технологічному інституті, але недовго, його виключили «за непролетарське походження». Тоді він переїхав в Новосибірськ, пропрацював близько року у шкіряній майстерні і вже як робітник вступив у Новочеркаську до Донського політехнічного інституту. Ще будучи студентом, він зацікавився гвинтокрилими літальними апаратами. Після закінчення інституту в 1931 р. працював в Секції особливих конструкцій Експериментально-аеродинамічного відділу ЦАГІ, де швидко зарекомендував себе перспективним фахівцем та вже за рік очолив бригаду аеродинамічних розрахунків та експериментальних досліджень. У цей час виходять перші його друковані роботи з

описом автожирів. Під його керівництвом створено загальну теорію несучого гвинта.

До початку 40-х років Михайло Леонтьович став одним із провідних вітчизняних фахівців з теорії автожирів і вертольотів. Крім теоретичних досліджень він також мав і багатий конструкторський досвід. Він був головним конструктором автожиру-винищувача А-12 і автожиру-артикоригувальника А-15.

Після створення в 1940 р. заводу гвинтових літальних апаратів Михайло Міль був призначений на посаду заступника головного конструктора і під керівництвом Н.І.Камова брав участь в серійному виробництві автожирів-коригувальників А-7-ЗА, а також в проектуванні та споруді автожиру АК. На початку Великої Вітчизняної війни Міль служив інженером ескадрильї автожирів-коригувальників, приймав участь у битві під Смоленськом. Однак ескадрилья незабаром була розформована. У 1943 р. Михайло Леонтьович повернувся до ЦАГІ, де продовжив розпочаті ще до війни дослідження зі стійкості та керованості літаків. Вони послужили основою для його кандидатської дисертації, захищеної у 1943 році. За свій внесок в розвиток авіаційної техніки в роки війни Міль був нагороджений орденами Вітчизняної війни і Червоної Зірки.

Після війни він повернувся у вертольотобудування. У березні 1947 року він очолив їм ж створену вертолітну лабораторію ЦАГІ. А наприкінці того ж року його призначають директором ОКБ по вертольотобудуванню. Під керівництвом М.Л.Міля створено дев'ять базових типів серійних вертольотів: Мі-1, Мі-2, Мі-4, Мі-6, Мі-8, Мі-10, Мі-10К, Мі-14 та Мі-24, а також їх численні модифікації.

Про значення КБ Міля свідчать сухі дані про кількість виготовлених гелікоптерів: Мі-1 - 5250 одиниць, Мі-6 - 860, Мі-8 - 12 000. Мі-10 - 50, Мі-14 - 230, Мі-24 - 5000, Мі-26Т - 1220. Достатньо сказати: Мі-12 встановив вісім світових рекордів, та таких, що не пережиті досі. Зокрема, абсолютний рекорд вантажопідйомності для гвинтокрилих апаратів – вантаж в 40,2 т був доставлений на висоту 2250 м. За ці фантастичні показники КБ Міля отримало міжнародний приз ім. І.І. Сикорського. Влітку 1971 р., коли Михайла Леонтьовича вже не було в живих, Мі-12 приземлився в Парижі, і міжнародний салон авіації та космонавтики одноставно визнав його «зіркою».

Мілем виховано тисячі висококваліфікованих спеціалістів. За внесок в розвиток вертольотобудування йому було присвоєно в 1966 р. звання Героя Соціалістичної праці, присуджено Ленінська (1958 р.) та Державна (1968 р.) премії СРСР. Він помер у віці лише 61 року в 1970 році.

Міль був людиною не тільки високої технічної культури, з нього міг би вийти чудовий музикант, піаніст, великий художник. Поєднуючи якості вченого та художника, що саме по собі рідкість, він мав виняткову творчу інтуїцію. Саме вона допомагала йому вибирати перспективні напрямки інженерного пошуку.

Він умів йти проти течії, ламати усталені канони, погляди і судження, його правота завжди підтверджувалася практикою. Прекрасний організатор, Михайло Леонтьович зумів створити в КБ таку обстановку, в якій кожен співробітник відчував важливість своєї причетності до спільної справи.

Далі буде

ЕТИКА УЧНЯ – ВДЯЧНІСТЬ ВЧИТЕЛЄВІ

Вшанувати пам'ять вчителя, згадати добрими словами його увагу і турботу, віддати поклоном за його суворі настанови, що відкривають шлях на сцену, — добровільний обов'язок кожного вдячного учня.

Традиція подяки за науку своєму улюбленому педагогові знайшла яскраве вираження на сцені Культурного центру Благодійної Фундації «Хесед Шаарей Ціон». Тут було надано можливість реалізувати дуже цікавий творчий проект: як зазначила у вступному слові керівник Культурного центру Ганна Розен, — ексклюзивний!

Його учасниками виступили студенти 2-го курсу Одеської національної музичної академії ім. А. Нежданової, які проходять навчання в Оперній студії. Вони продемонстрували свою вже набуту майстерність у сфері сценічного мистецтва та, звичайно ж, співи складних класичних арій із всесвітньо відомих опер.

Головною особою цієї творчої лабораторії є викладач ОНМА Ірина Красиліна. Чудова вокалістка, яка здобула вищу музичну освіту у класі професора, народної артистки України Галини Поліванової, вона режисує створення вже кількох проектів. Серед них особливо вирізняється той, що присвячений українській музиці та включає фрагменти опер, національні пісні, романси. Але найголовніше те, що в цих роботах вона завжди пам'ятає свого педагога та незабутнього наставника Давида

Йосиповича Сіпітінера, від якого отримала чудові професійні навички. Подяка вчителів для неї — невід'ємна частина етичного виховання майбутніх підкорювачів сценічних висот. Для неї він — не лише відомий диригент, який 58 років стояв за диригентським пультом Одеського оперного театру, не лише професор Одеської консерваторії, який викладав одразу на трьох факультетах, заслужений артист України, кавалер ордена «За заслуги». Він — ще й значуща людина, мудрий старший товариш, майстер, щедро готовий ділитися своєю майстерністю.

Ці почуття та настрої передалися молодим виконавцям Оперної студії. Натхнення їм надавало і те, що хоча в основу проекту була покладена музика одного композитора, але цим композитором був Вольфганг Амадей Моцарт! Його музика має властивість глибоко входити у свідомість і знавців, і людей зрілих поглядів на життя, і юнацтва, повного свіжості сприйняття. Чи випадкова паралель згідно з якою, за словами Ірини Красиліної, Давид Сіпітінер теж мав подібну душевну широту і розкутість, що дозволяло йому легко бути прийнятним і дорослими, і дітьми? За відгуками колег, він

мав дитячу безвинну душу, і це завжди відчувалося у його виступах. Здавалося також, що одним із завдань проекту є зняття дидактичних бар'єрів, яким протиставлена невимушеність спілкування, зокрема, між молодими виконавцями та залом. Та й не могло бути натягнутості, коли обігрувалися темпераментні фрагменти з опер Моцарта «Весілля Фігаро» та «Чарівна флейта».

Арії, дуети, співучі декламації з опери-буфф «Весілля Фігаро» звучали італійською мовою згідно з лібрето Лоренцо да Понте за однойменною п'єсою Бомарше. У тому числі і знаменита арія Фігаро, у перекладі відома як «Хлопчик жвавий, закоханий...». Усього з цієї опери було зіграно десять епізодів.

З часу прем'єри у Відні 1 травня 1786 року, коли першими двома показами диригував сам Моцарт (сидячи за клавесином), минули роки, але популярність твору не померкла. Студенти Оперної студії захоплено відтворювали сцени хитромудрого сюжету з його любовними інтригами, перевдяганнями, кумедними непорозуміннями.

Потім глядачеві було представлено два фрагменти з опери «Чарівна флейта». Вона завершує творчий шлях великого композитора

на землі. Це — опера-зінгшпіль, що передбачає дію з вокальними номерами. Її лібретто створено німецьким автором Е. Шиканедером на кшталт популярних тоді феєрій, повних екзотичних чудес. Музична мова опери близька до народних австрійських пісень. А мелодії такі органічні, що вже наступного дня після прем'єри їх співали на вулицях Відня.

Студійці демонстрували вихід птахолова Папагено з чарівними дзвіночками та квінтет із першої дії. Учнім вдалося передати життєрадісний настрій опери.

І ось Ганна Розен запрошує всіх учасників на фінальний уклін глядачам. Працювали над ролями та виконували мізансцени студенти Вікторія Вігановська, Ганна Костецька, Олена Демченко, Валерія Іллядорова, Ганна Дерлюк, Катерина Траченко, Тимофій Лісов, Олег Гоменюк, Віктор Дімов, Аріна Сіліщенко. Концертмейстер — Євгенія Бейнік.

В експрес-інтерв'ю після виступу педагог-режисерка Ірина Красиліна сказала, що студенти старалися на 120 відсотків і навіть більше. І підкреслила, що цей проект не приурочений до будь-якої конкретної дати, але служить постійною даниною пам'яті чудовій людині мистецтва, яким був Давид Сіпітінер.

Будемо і ми вдячні артистам, музикантам, диригентам, вчителям. Адже, дивлячись на їхню працю, ми теж чомусь вчимося.

Владислав КІТІК

П І С Н Я — К Р А С А Ж И Т Т Я

Цього дня Культурний центр Благодійної Фундації «Хесед Шаарей Ціон» став осередком пісенної культури світу. На вокальному глобусі знайшлося місце, де була проведена концертна програма «На всіх нарідчях дружать на землі». І цим місцем не випадково стала Одеса, де в добросусідських відносинах живуть представники багатьох національностей і де люблять пісні різних народів, якщо їх співають від душі!

Відкриваючи програму, керівник Культурного центру Ганна Розен запросила всіх у музичну подорож різними країнами світу. А радість від пісень, від їхніх співзвучностей, посилюється на висловлювання письменника В. Пелевіна, вона порівняла з потребою людини в кисні, без якого немає життя. І радість справді наповнила емоційну атмосферу концерту.

Успіху справи сприяє молитва, яка її передує. Відповідно до цього давнього ритуалу першим твором, який прозвучав на концерті, стала молитва «Дай і мені», написана композитором, заслуженим працівником культури України Валентиною Ульаш. Автор поетичного тексту — її друг та соратник Микола Подолян. А місія дати цій пісні подих і голос довірили хору «Файерлех» під керівництвом лауреата міжнародних конкурсів Ганни Слободяник. Це було звернення до вищих сил із проханням дати «і розум, і крила...і мирного неба, і безкрайнього щастя».

Вокальну естафету підхопив триптих пісень на івриті у виконанні хору. Його змінив дует у складі Римми Аванесової та Валерії Єрьоменко. Вони на івриті відтворили танцювальний ритм пісні «Не ма тов у ма наїм». А далі... музичні мандрівники перенеслися через моря на Кавказ і опинилися на вуличках столиці Грузії. Вже півстоліття зачаровує мелодією та зігриває душу «Пісня про Тбілісі», яка написана композитором Ревазом Лагідзе на слова поета Петра Грузинського і присвячена 1500-

річчю цього дивовижного міста. Її колорит передали, склавши дует на сцені, Олександра Агнянікова та Ольга Поляніна.

Після цього приємно було опинитися знову на одеській землі та послухати пісню-жарт «Про Любу», яку Валерія Єрьоменко виконує так, як співали її бабусі, які краще знали ідиш, ніж нинішні одесити. Хоча і сьогодні в лексиконі кожного з них знайдеться в запасі кілька слів цією мовою. Адже він становить чималу частину такого неординарного лінгвістичного явища, успадкованого від корінних мешканців міста, яке ми називаємо одеською мовою. Та й багато хто пам'ятає, як раніше до незнайомих жінок ласкаво зверталися: «Люба». І приїжджі дивувалися, як у місцевих дам одне ім'я на всіх.

Звісно, сильна традиція української мови, успадковані від чумаків та козаків-першобудівників порту. Три чудові зразки української пісенної культури прозвучали під епіграфом із висловлювання великого письменника Івана Франка: «Пісня — краса життя». Першу, тиху та проникливу, «Про матір», написану композитором Ігорем Покладом на слова Бориса Олійника, виконала Надія Шелест. У наступній, під назвою «Гандзя», Людмила Захарова (це в її 86 років!) відтворила веселу вдачу українського народу та захоплену компліментарність, від якої повіяло закоханою молодістю. Ще однією піснею, яка завершила триптих українських мелодій, стала «Червона рута» знаменитого Володимира Івасюка. Тепер це — класичне надбання української естради. Пісню подарувала глядачам Емма Павленко.

Намістом композицій та розсипом творчих знахідок був заслужено названий

Н. Шелест

виступ старости літературної студії «Одкровення» Інни Вайнблат-Шафір. Початок виступу поєднав дві пісні з однаковою назвою «Алілуйя». Зміст першої, автором якої є Менні Гал, дуже ліричний та гуманний. Чоловік прийшов з роботи утомленим, але заглянув у вічі доньки і почав з нею співати. Пісня піднялася над містом та прийшла до всіх його мешканців. Друга «Алілуйя», написана Шимріт Ор та Кобі О ш р а т о м, стала переможницею на конкурсі Євробачення у 1979 році. У ній йдеться про серце, переповнене вдячністю Всевишньому.

А потім під акомпанемент Інни керівник літстудії Семен Вайнблат познайомив слухачів із креативними можливостями есперанто. І виконав авторську пісню, яку написав цією мовою всесвітнього спілкування. Зміст? Про кохання!

Окрім вищезгаданих творів, Інна виконала пісню «Чаттануга» з американського фільму «Серенада сонячної долини» (слова Марка Гордона, музика Гаррі Уоррена), а також вітальний «Фрейлекс» Марка Штейнберга на вірші Олександра Ройзіна.

На концерті не обійшлося без найдемократичнішого інструменту — гітари. Акомпануючи собі, Лариса Сокольська заспівала польську пісеньку «Жаби». А потім — завдяки перекладу українською, зробленому Інною та Семеном Вайнблатом, вияснилося, що тут оповідається про жаб'ячі труднощі: «Промокають з ніг до п'яток. Голос хриплий у жабеняток».

Ще одне зіткнення з фільмом «Серенада сонячної долини» сталося завдяки Інні Фавінській. Вона з почуттям виконала ліричний шедевр із цієї кінострічки.

Доречною виявилася поїздка на Середземноморське узбережжя. Іспанію у програмі представила знаменита «Чіліта». Виконання цієї пісні стало дебютом Наталії Решетніченко як співачки. До цього вона виходила на сцену лише як виконавиця танців та учасниця театральної студії «Одеські дворики».

Між іншим, у всіх національних культурах пісні були нерозлучними з танцями, які так само поєднують народи. І в цьому всі переконалися, коли гримнув бубон і спалахнув кочовим багаттям запальний циганський танець у виконанні Лариси Дібрової.

Динамічна композиція від танцювального колективу «Фрейлекс» (керівник Людмила Філіппова) була представлена під відому мелодію, яка народилася ще в XIX столітті. Це — старовинна єврейська пісня «Де ця вулиця? Де цей будинок?» (слова Ізраїля Розенберга, музика Шолома Секунди). Привабливо, що цей танцювальний номер, задуманий як сюжетний: вибір чоловіка нареченої з численних претенденток обігрував у танці Віктор Федоров.

Не менш видовищним, але більш жанровим був виступ двох виконавиць танців Тетяни Гудович та Наталії Решетніченко. Так вокальне асорті урізноманітніла ще одна хореографічна сценка «У Кейптаунському порту». Її музичною основою стала неперевершена пісня на ідиш «Бай мір бісту шейн» («Для мене ти красива»). Мелодію написав Шолом Секунда. Багато його пісень без перебільшення обійшли весь світ.

Свято зустрічі з піснями народів світу завершило виконання «Хору юдеїв» з опери Дж. Верді «Набукко», який пролунав італійською мовою. Але він давно зрозумілий як символ світового єднання та взаєморозуміння. Концерт закінчився на високій класичній ноті.

Владислав КІТІК

ОДЕСА У СТАРИХ ФОТОГРАФІЯХ

Рубрику веде Ілля Перстньов

В У Л И Ц Я П У Ш К І Н С Ь К А

Частина 5

Сьогодні почнемо прогулянку з Пушкінської, 10 (Грецька, 18). Це—будівля Товариства взаємного кредиту, побудована в 1901–1903 рр. архітектором О.Й. Бернардацці. Стиль— еkleктика, історизм. В неї у кутовому флігелі у своєрідних скульптурних автопортретах на рівні вікон другого поверху легко вгадуються риси Олександра Йосиповича та його характерна незграбна борідка. Кому належить інша скульптура – питання спірне, кажуть, це його син. У 1928 році тут розташовувався Державний банк, в середині минулого століття – Центральний міський лекторій. Пізніше тут знаходився банк «Порто-Франко». Що зараз у цій будівлі і кому вона належить, залишається таємницею...

Будинок 12 (Грецька, 13) збудований архітектором Ю.М. Дмитренко у стилі неоренесансу в 1906 р. У ньому знаходився Одеський обліковий банк. Під цим же номером знаходиться наступна будівля, яка примикає до першої. Вона збудована у 1892 році за проектом Ю.М. Дмитренко для М.Меделевича – майбутнього власника «Пасажу». Тут мешкали банківські службовці. Автор цих рядків був знайомий із старожилом цього будинку, який хлопчиськом пережив війну в Одесі. Він розповів, як румуни в перші дні окупації заїздили в ЦУМ – магазин братів Петракіна на Грецькій – з наміром пограбувати склади, але випадково виникла пожежа і чудова будівля повністю згоріла. Також дядько Костя розповів про ранок 10 квітня 1944 року, коли до них у двір постукали кінні розвідники Радянської Армії та запитали, як пройти на Дерибасівську. Вони заходили в місто з боку Люстдорфа і всю ніч пробивалися до міста.

Будинок 11 має однакову нумерацію з будинком на вул. Грецькій. Цей прибутковий будинок був збудований у 1834 році за проектом архітектора Ф.К. Боффо у стилі класицизму для Герша Тальянського, який вирізнявся неабиякою скупістю, і після його смерті не залишилося жодного заповіту. Прибутковий будинок і капітал у 200 000 рублів перейшов до племінника С. Тальянського, а той продав його М. П. Симоновичу. На даний час це—житловий будинок з адміністративними приміщеннями. Кватирки в ньому були поділені на комуни, чи збереглися вони зараз?

Будинок 13 – один із найвідоміших будинків міста. Збудований у 1821 році у стилі класицизму. Дім Шарля Сікарда. "Готель дю Норд" – готель "Північний", де були кімнати для приїжджих, каретні сараї зі стайнями. Двір був прохідним і з'єднувався через невеликий паркан із будинком №7 на Грецькій вулиці. Після приїзду до Одеси 3 липня 1823 р. Пушкін зупинився у цьому готелі, оскільки Сікарда він знав ще у Молдові, і прожив тут лише місяць, хоча в Одесі він прожив 13 місяців. За цей час він створив поему «Цигани», закінчив «Бахчисарайський фонтан», написав тридцять ліричних віршів та два з половиною розділи роману «Євген Онегін». Незважаючи на те, що Пушкіну доводилося зупинятися у різних будинках Одеси, музей, присвячений поетові, відкрили саме у будинку 13 у квітні 1959 року. У музеї можна познайомитися із старовинними гравюрами пушкінської Одеси, портретами сучасників поета, унікальними пушкінськими автографами з малюнками, рідкісними прижиттєвими

виданнями творів Пушкіна. Кожна річ пушкінського часу, представлена в експозиції, переносить нас у світ пушкінських образів, передає дух часу, настрої поета. Біля

будинку знаходиться пам'ятник Пушкіну з палицею, встановлений на честь 200-річчя поета. Сподіваємося, до його пам'ятників «не заросте народна стежка».

Будинок 10

Будинок 12

Будинок 11

Будинок 13

Академік І.М.Гельфанд

Ізраїль Гельфанд (1913-2009) – один з найвидатніших математиків ХХ століття, автор безлічі теоретичних робіт і досліджень із застосуванням математичного методу в галузі фізики, сейсмології, біології, нейрофізіології, медицини.

Народився у селищі Червоні Вікни, неподалік Одеси. Закінчивши лише дев'ять класів, не здобувши вищу освіту, вступив до аспірантури механіко-математичного факультету МДУ і вже в двадцять сім років став доктором наук, а в сорок – членом-кореспондентом Академії наук СРСР.

Коли Ізраїль Гельфанд закінчив дев'ятий клас, вчитель математики сказав йому:

«Ізя, дорогий, я більше нічого тебе не зможу навчити. Їдь у Москву, знайди там МДУ, а в МДУ – мехмат. Вчись далі, і ти станеш великим математиком!»

На мехмат його не прийняли, бо він не закінчив школу. Але повернутися додому вже не міг. Щоб заробити на життя, влаштувався гардеробником до Ленінської бібліотеки.

Якось його помітив там за читанням монографії з вищої математики знаменитий математик Андрій Миколайович Колмогоров.

—Хлопчик! Навіщо ти тримаєш у руках цю книгу? – спитав учений. – Адже ти не розумієш у ній жодного рядка.

– Я вибачаюсь, товаришу професоре, але ви не маєте рації! – парирував Ізраїль.

– Тоді ось тобі три завдання – спробуй вирішити бодай одне до мого повернення. У тебе є дві години! – І він забув про доручення юному Гельфанду. Вже на виході з вестибюля він почув позаду несміливе оклик:

– Товаришу професор! Я їх вирішив... Андрій Миколайович повернувся, взяв списані квалітивим почерком листки, і з подивом виявив, що всі завдання вирішені, причому останнє, найважче – надзвичайно витонченим і невідомим йому способом.

– Тобі хтось допоміг? – не міг повірити професор.

– Я перепошую, але я вирішив усе сам!

– Ти зробив це сам?! Тоді ось тобі ще три завдання. Якщо вирішиш два з них, то візьму на мехмат до себе в аспірантуру. У тебе на все чотири дні. На п'яту добу Колмогоров з'явився в бібліотеці і попрямував до того сектору, який обслуговував Ізраїль Гельфанд.

– Ну, як справи? – поцікавився професор.

– Мені здається, я їх вирішив... – хлопчик простяг математику аркуші із завданнями. Колмогоров поринув у читання. Вивчивши листки, вчений підняв голову, уважно подивився Ізі у вічі й сказав:

– Вибачте мене, будь ласка, за сумніви в авторстві рішень тих перших завдань. Справа в тому, що ніхто не міг підказати вирішення нинішнього третього завдання: до сьогодні математики вважали, що його розв'язати неможливо! Одягайтеся, я познайомлю вас із ректором МДУ.

Вони застали ректора у його кабінеті. Той сидів за столом і напружено писав. Він лише миттю глянув на них, що увійшли:

– Андрію Миколайовичу! Мені треба терміново дописати документ, а ви вриваєтеся з якимсь хлопчиськом!

– Вибачте, це не хлопчисько, а Ізраїль Мойсейович Гельфанд, геніальний математик. Він люб'язно погодився піти до мене до аспірантури. Прошу вас розпорядитись.

Ось чому так сталося, що академік Гельфанд ніколи не був студентом.

www.bibliotom.ru/founders/gelfand_izrail_moiseevich

“Р О Н Д О - К А П Р И Ч Ч І О З О ” Олександр та Лев Шаргородські

Скорочено

За тиждень до відльоту Павла викликали до суду. У принципі, нічого нового в цьому не було, але з'явитися туди за кілька днів до приземлення на Землі Обітованій було прикро. Тим більше, що Павло завжди ходив до суду, але не завжди звідти повертався. Тобто повертався завжди, але через п'ять чи десять років, — йому чомусь давали терміни, кратні п'ятирічкам...

— Навіщо мені йти до радянського суду? Я відмовився від їхнього громадянства, я заплатив за це 400 рублів, ось квитанція. Я громадянин Ізраїлю.

За годину за громадянином Ізраїлю прийшли.

Кабінет був знайомий. Новими були лише портрет на стіні та сам слідчий.

— Давно працюєте? До вас тут працював товариш Ночкін, і товариш Блюм, і Прижоперський. Де вони?

— Прижоперського розстріляли, — відповів слідчий.

— А Блюм?

— Блюм виявився сіоністом.

— Ви не боїтеся працювати на такому небезпечному місці?

— Яке місце не є небезпечним?

— В'язниця, — відповів Павло, — вже не посадять! Ви не могли б сказати, навіщо мене викликали? З партії мене виключили у п'ятдесятому, все майно конфіскували у 52-му, і останні зуби вибили в 53-му.

— Ви пам'ятаєте товариство «Полум'я Революції»? — спитав слідчий.

— Як не пам'ятати? Воно згоріло через два роки після створення.

— Тим не менш, ви йому залишилися винні 15 тисяч рублів.

— По-перше, не я, нас було семеро.

— Решта померла, борг на вас. І ви його не віддали й досі.

— Але як я міг віддати, коли воно згоріло?

— Товариство згоріло, але держава існує! Ви мене розумієте?

— Як не зрозуміти, тому я й їду...

— Я сподіваюся, ви пам'ятаєте, що Бог не впустив Мойсея в Ханаан. Якщо ви не віддасте зазначеної суми, вам не бачити Землі Обітованій, як Мойсею!

— 15 тисяч! Я за все життя заробив не більше чотирнадцяти. Я був або на війні, або у в'язниці, де, як відомо, не платять.

Павло додому йшов пішки.

У кухні він застав Кіру.

— Усього 15 тисяч. — Він розповів їй про «Полум'я Революції».

— А де ми знайдемо 15 тисяч? І в нас нічого немає, крім квитків на літак!.. Я продам око, — заявила вона, — ти пам'ятаєш той фільм, де Сорді продав своє око за мільйон? Чи ногу?

— Кому потрібна нога з водою в коліні? — спитав він. — У нас попереду тиждень! Ми за тиждень узяли Берлін. За тиждень мені дали десятку і послали на Колиму. Помпеї загинули протягом дня. Це величезний термін — тиждень!

— Коли б у тебе була багата рідня...

Якщо першу ніч вони думали, навіщо його викликають, то другу, де взяти гроші.

— У кого можна позичити? — спитав Павло. — Друзі наші померли, інші поїхали...

— Ми поїдемо, бо маємо Шуріка.

Шурик був багатим родичем Кіри.

— Я не пам'ятаю, чи то племінник, чи то зять...

— Який зять? Хіба у нас є дочка?

— Важливо, що має мільйон.

Усі знали, що Шурик — підпільний мільйонер. Він щось робив із жіночими кофтами — перефарбовував і пришивав ярлик «Крістіан Діор». Весь Невський ходив у його "Діорі".

— Я цьому типу дзвонити не буду! Коли я сидів, він тобі запропонував хоч одну копійку?

— Схаменись, він тоді сидів сам.

— Прошу нас не порівнювати. Я сидів за ідеали, а він за кофти! — Хай він згорить, твій зять разом із грошима!

— Я кузен! — на порозі стояв Шурик. На ньому не було обличчя.

— Що трапилося? — злякалася Кіра.

— Чому Павло вдома?

— А де я маю бути?!

— У в'язниці, — відповів Шурик.

— Чого це раптом?

— Бо мене садять, — пояснив Шурик, — а нас завжди садили разом. Тебе на тиждень раніше. — Якщо до п'яти я принесу башлі — я врятований! Дайте мені 15 тисяч, ви все одно їдете до Ізраїлю.

— Шурику, — ми поїдемо до Ізраїлю, якщо 15 тисяч даси нам ти.

— Зрозуміло, нам треба шукати тридцять!

— Жодних спільних пошуків. Між нами немає нічого спільного — я їду на Святу Землю!

— А куди я? Чи ти вважаєш, що Колима менш свята?! Там було більше євреїв, ніж у всьому Ізраїлі! Я побіжу — можливо, щось знайду.

— І у цієї людини ми хотіли попросити про послугу?! З такими проханнями треба звертатися до порядних людей. — І він пішов дзвонити Колюні.

Колюня був міжнародний злодій на пенсії. Вони колись разом сиділи в одній камері.

Колюня прибув на таксі.

— Павлушо, ти не сплатиш?

Павло зрозумів, що справа погана. Проте він виклав проблему.

— 15 тисяч — це банк. Це Будбанк Союзу РСР, Невський, 34. А я вже вісім років не при ділі. Справжній злодій — це скрипаль, віртуоз. Я був Яшею Хейфецем. Але заради тебе я візьму скрипку. Ти любиш "Рондо-каприччозо" Сен-Санса? Я зіграю його тобі в залі на Невському, 34!

— Ніяких каприччозо. Не вкради, Колюня!

Після відходу Колюні вони довго шукали двісті карбованців, залишені на таксі до аеропорту, на митницю.

— М-да, — зітхнула Кіра, — він ще може зіграти "Рондо каприччозо".

— Треба дзвонити до Ізраїлю, — сказав Павло.

Ізраїль довго не давали. Нарешті почувся голос сестри.

— Файвел? Захопи нам три очкові оправы, тут страшно дорогі оправы, ти чуєш? — Зв'язок перервався.

Вранці Павла викликав слідчий. Підходячи до дверей прокуратури, він помітив спину, що

віддаляється. Спина була неймовірно знайома.

— Ну що, знайшли? — спитав слідчий.

— У мене було двісті карбованців, — сказав він, — зараз нема й цих. Та ще три пари очок... Нікуди я не поїду, нікуди...

Слідчий лагідно дивився на Павла.

— Ви їдете, — заспокоїв він, — ходімо погуляємо до садка... Він узяв Павла за лікоть і повів у сквер біля Фінляндського вокзалу.

— Ви їдете, — повторював слідчий. — Він раптом дістав згорток і засунув його в кишеню Павла.

— Можете не перераховувати — п'ятнадцять!

— Що це? — Видавив він.

— Що чули!

— Навіщо?

— Ви що, не знаєте?

— Я не візьму!

— Ні, візьміть! Це від щирого серця.

— Навіщо ви мені це даєте? — Павло намагався дістати з кишені пакунок. Слідчий уміло заважав.

— Щоб ви мені повернули їх у доларах, — сказав він.

Боротьба припинилася. Павло все зрозумів, це була спина Шурика.

— Чому ви мені довіряєте, — спитав Павло, — я вкачу — і пиши пропало.

— Я вам вірю, — сказав слідчий, — ви чесна людина.

— З чого ви взяли?

— Через мене проходять лише чесні люди, — зізнався слідчий.

— Дякую, — казав Павло. Він був зворушений, — одразу ж, як я зберу, я поверну вам 20 тисяч доларів.

— Чому 20? — здивувався слідчий.

— За офіційним курсом.

— Віддасте п'ять тисяч.

— Десять! — Заперечив Павло. — Такий людині я віддам десять!

— Ви коли їдете на Святу землю...

— Через п'ять днів, — видавив Павло.

— Я міг би вам влаштувати квитки на завтра, — пообіцяв слідчий.

— Дуже вдячний, — сказав Павло, — хоч із країни, де такі слідчі, не хочеться їхати.

— Їдьте, їдьте, — заспокоїв слідчий, — і швидше. Значить, на завтра!

— Добре, — сказав Павло і простягнув слідчому пакунок.

— Дайте тільки розписку.

— За що? — не зрозумів слідчий.

— Що я повернув 15 тисяч.

— Ні, ні, це не мені, дорогий, це товариству "Полум'я Революції".

— То як же я можу повернути?! — Подумав, повернути гроші зниклі гроші!

Якщо друга біла ніч пройшла у думках, у кого позичити гроші, то третя — кому їх повернути.

— Треба знайти, кому підпорядковувалося це «Полум'я».

Воно підпорядковувалося «Вогнищу Жовтня», яке згоріло 31-го.

— Не вішати голову! — сказала Кіра. — Знайдемо, кому підпорядковувалося «Вогнище».

«Вогнище Жовтня» входило до складу «Іскри Комунізму», що згоріла роком пізніше.

Що б вони потім не знаходили — все перетворилося на попіл. «Зірка більшовизму», «Світлий шлях», «Шлях Ілліча», «Неспалені серця» — все згоріло: крім маршала Будьонного, якому підкорялося все, що перетворилося на попіл. Але його не було — він не згорів — він помер...

Гроші віддати не було кому. Вовнярські зрозуміли, що нікуди не поїдуть. Слідчий дзвонив кілька разів на день:

— Ну, знайшли?

— Де? Все згоріло. Будьонний помер.

— Я не можу постійно міняти вам квитки! — говорив слідчий.

З величезною сумою вони носилися Ленінградом. Пропонували Будбанку, Управлінню фінансів, податковому відомству. Усім потрібні були гроші, але ніхто не брав — ніякого відношення до «Полум'я Революції»!

— Давай ризикнемо! — сказав Павло. — Давай поїдемо до аеропорту. І полетимо. Кудись ми обов'язково полетимо. Або в Ізраїль — до моєї сестри, або на Колиму — до твого Шурика. Усюди є родичі... Хотілося б, звичайно, в Ізраїль, бо Колиму я вже бачив...

Білої ночі вони помчали в аеропорт. Мідний вершник скакав у нічній безмовності.

— Заарештують — то заарештують, — говорив Павло, — я хочу подивитись на землю зверху.

— Чого ти взяв гроші? — прошепотіла вона йому. — Що робити з ними в Ізраїлі?

— А коли ми поїдемо на Колиму? — відповів він.

В аеропорту було стовпотворіння. Нарешті, настала їхня черга. Митник був вгодований і рум'яний.

— Вовнярський? — спитав він.

— Так точно! — відповів Павло.

— Гроші здали?

Земля Обітована прощально махала рукою.

Вони почали махати руками і пояснювати, що нема кому, що все згоріло.

— Ходімо, — обірвав митник.

Вони пройшли до маленької конторки, митник зачинив двері і гордо відкинув голову.

— Я вітаю вас, перед вами прямиий спадкоємець товариства «Полум'я Революції»! Гроші із собою?

...Коли вони летіли у вільному небі, Павло побачив, що земля чудова.

— Як у дитинстві, у Вовнярці, — сказав він.

Ріс хліб, пливли хмари.

— Чому ми так мало літали, Кіро? — спитав він.

В аеропорту Тель-Авіва було тепло. Горіли жовті вогні. Йому хотілося поцілувати землю.

Вся рідня була в зборі, спекотні пісні гасали в повітрі, пахло квітучими апельсинами.

Він мовчав — сльози душили його. Він не міг собі дозволити розплакатися.

— Файвеле, — кричали йому, — що ти мовчиш?! Скажи щось, Файвеле!

Павло зібрав сили.

— Я щасливіший за Мойсея, — сказав він, — я увійшов до Ханаану.

ВОЛОНТЕРСЬКА ВІТАЛЬНЯ

Проект "Крила доброти"

Рубрику веде Віра Шаховцева

ЛЮДИ "ЗОЛОТОГО ВІКУ"

Початок у № 196

1. Виникнення емоції. Керувати емоціями найлегше на етапі, коли ситуація лише аналізується. Справа в тому, що між подразником (ситуацією) та реакцією (проявом емоцій) є деякий час. Цей час – найкращий для усвідомлення ситуації. Пам'ятаєте пораду «порахуйте до 10» або «зробіть три глибокі вдихи-видихи»?

2. Передчуття і розкручування емоції. Емоція набула свого образу, вона вже відчувається, але тілесного втілення емоції ще немає. Вона лише розкручується. У цей момент ще можна вибрати колір емоції, її силу і напрям. Основне завдання – не піддатися першому імпульсу.

3. Тілесне втілення емоції. На цьому етапі можна переключити небажану емоцію, спрямовуючи її на іншу ситуацію або зайнявши себе чимось (підійти до вікна, перекласти книгу на столі і т.п.) Поки емоція не розкрутилася, це спрацює.

4. Наступний етап - переживання емоції щоразу, кругове повернення до подій, що відбулися. І тут завжди допомагає захопленість справою.

5. Останній етап - згасання емоції через втому чи протяжність у часі. Потрібно просто усвідомити: поки що переживаю, але скоро це минеться.

Найголовніший "рецепт" управління своїми емоціями настільки простий, що у це важко повірити. Щоб зняти непотрібну емоцію, потрібно просто прибрати "неправильне" обличчя, "поправити" очі та губи. Головне – зробити це одразу, поки емоція ще «не розкрутилася». Розслабити м'язи обличчя, видихнути, зменшити гучність голосу. Справа в тому, що м'язи обличчя дають сигнал у мозок, і ви починаєте відчувати ту емоцію, яка пов'язана з ними. Наприклад, якщо ви засмієтесь чи посміхнетеся, то мозок сприйме це як позитивну емоцію і почне створювати відповідний настрій. Якщо людина не може впоратися зі своїми емоціями, її тіло перебуває у напруженому стані. Під впливом негативних емоцій у багатьох людей можуть початися неконтрольовані «вібрації» тіла, виникнути нервові судороги. Щоб впоратися з цим станом, необхідно змусити себе розслабити тіло і заспокоїтися, зробивши дихання рівним і глибоким.

Важливо свідомо керувати зовнішнім виразом емоції. Наприклад, можна завмерти, зітхнути і зробити спокійний вираз обличчя. Завжди можна знайти можливість змінити свій настрій, налаштувати себе на ту чи іншу справу. Зустрітися з друзями, включити бадьору музику, просто виспатися – ці ефективні методи відомі всім. Існують спеціальні вправи – аутогенне тренування, медитація та багато іншого. Якщо ви це вмієте робити – напруження емоції одразу спаде. Якщо для вас це поки що важко – тренуйте навичку спокійної присутності. У цьому стані людина неупереджено уважно спостерігає за всім, що відбувається тут і зараз. Не включаючи емоції та оцінку. Вміння та звичка бути всередині у стані спокійної присутності є надійним засобом від маніпуляцій, допомагає діяти ефективно у стресових ситуаціях. Найпростіший варіант перевести себе в цей стан – зосередити увагу на диханні. Уповільнити його, затримуючи після повільного видиху кілька секунд. Незабаром (від тижня до кількох місяців) це почне виходити, а потім з'явиться і відповідна звичка. Ваш характер стане більш зрівноваженим.

Про маніпуляцію. Емоції можуть виявлятися як сплеск почуттів, що ми висловлюємо як виправдання своєї поведінки, як і тиск на оточуючих. Ми часто користуємося емоційними реакціями, намагаючись (іноді неусвідомлено) впливати на поведінку інших людей або керувати їх поведінкою (докладніше ми розглянемо маніпуляції в одній з наступних статей). Для управління емоціями вкрай важливим є вміння розпізнавати наші емоційні реакції та розуміння того, для чого ми висловлюємо ці емоції саме таким чином. Наприклад: «Дитина розбила дорогий сервіз, але якщо вона заплаче, мама її вже не зможе вилаяти, а пожаліє». Якщо сусідка не знає, як відповісти на справедливе зауваження, у неї одразу починає нібито «хворіти на серце», і на цьому всі суперечки завершуються. Часто деякі люди використовують власну хворобу як можливість розв'язання психологічних проблем. Такий «метод» вирішення життєвих проблем має спеціальну назву – відхід у хворобу. Хвороба в даному випадку – це не обман і не симуляція, це відбувається у

людини на несвідомому рівні, вона не бачить зв'язку захворювання зі своєю психологічною проблемою. Якщо за хворобою закріплюється якась умовна вигода, і людина, яка за допомогою цієї хвороби починає вирішувати свої психологічні проблеми, то ця хвороба практично не лікується медициною. Медичний підхід починає нормально працювати лише тоді, коли людина усвідомлює причинно-наслідковий зв'язок між психологічною проблемою та хворобою. Відмова говорити про свої почуття – яскрава ознака того, що людина відмовляється їх проживати. Вона пригнічує свої почуття, прагнучи позбутися їх, і тому не може висловлювати їх словами. В результаті, емоції «застрагують» в організмі і заподіюють страждання, подібно до скалки, і це призводить до різних психосоматичних захворювань.

Найпоширеніші емоції являють собою психологічний портрет особистості: вони показують його характер, спосіб мислення та буття. Саме тому важливо дотримуватися особистої психогієни: культивувати позитивне мислення, яке тягне за собою позитивні емоції. Спокійний, умиротворений організм виділяє гормони щастя та задоволення, рідше хворіє, здатний лікувати сам себе. У будь-якому разі, навіть якщо емоції не використовувати для розвитку та самореалізації, то вони все одно необхідні для звичайного життя, щоб бути в хорошому настрої, відчувати радість навіть від дрібниць і ділитися своїми емоціями з близькими людьми. Вміння керувати емоціями допомагає вибудувати здорові стосунки з навколишнім світом. Від емоцій залежить самооцінка. Чим більше ми твердимо, що в нас «все дуже погано» і «не так, як ми хотіли», тим менше в нас задоволення життям. Не дарма кажуть – «усі хвороби від нервів».

Управління емоціями та почуттями – це майстерність. Їм не можна опанувати за тиждень. Тільки постійна робота над собою зробить нас справді щасливою людиною. Той, хто навчився керувати своїми емоціями, є вільною людиною та господарем ситуації!

Далі буде

Новини світу, України, Одеси

Президент Володимир Зеленський побував в Одесі з робочим візитом. Він провів нараду з військовим командуванням та керівниками правоохоронних органів регіону та представив нового голову Одеської обласної державної адміністрації Олега Кіпера, який раніше працював прокурором Києва.

Територію біля площі Толбухіна, що прилягає до пам'ятника спаленим у жовтні 1941 р. у артилерійських складах євреям, привели до ладу.

Одеситка Альбіна Якобчук виборола золоту медаль Кубку світу з веслувального марафону серед юніорок.

На перетині вулиць Катерининської та Ланжеронівської з'явився перший в історії міста діагональний пішохідний перехід і впроваджено особливі налаштування світлофорів, у яких пішоходи можуть здійснювати перехід у всіх напрямках під час дозвольного сигналу.

Лікарі Одеської обласної дитячої клінічної лікарні провели операцію на серці у дитини з вагою під час народження 660 г.

Біля моря біля Одеси виявили сальмонелу та кишкову інфекцію.

Одеський оперний театр під кінець сезону представив балет-казку на музику Юрія Шевченка «Дюймовонька».

Вода в одеській затоці стала зеленою. У відібраних в Одесі пробах морської води виявлено холероподібний вібріон, що не є збудником холери, а також отруйні речовини та збудники небезпечних інфекційних хвороб.

На території Херсонської, Миколаївської та Одеської областей заборонено купатися і ловити рибу. В Одесі заборонено торгівлю рибою та морепродуктами невстановленого місця вилу.

Пляжі Одеси визнали непридатними для купання.

Солоність моря біля побережжя Одеси знизилася більш як удвічі.

Вино з виноробні Шабо здобуло 97 балів зі 100 та отримало медаль міжнародного конкурсу у Великобританії.

Ресторанам та нічним клубам в Одесі після скандальних гулянок заборонено працювати у нічний період. Також введені інші обмеження для розважальних закладів.

Президент Зеленський доручив головному Залужному терміново звільнити начальника Одеського обласного військкомату Борисова та створити комісію для перевірки всіх військкомів у всіх регіонах України.

Одеська область стала першою серед регіонів України, де розпочали збирання нового врожаю.

ОНЛАЙН КУРС «ПСИХОЛОГІЧНА СТІЙКІСТЬ»

Більшість українців пережили і продовжують переживати стрес, пов'язаний із війною. Наслідки стресових ситуацій – те, що залишається з усіма нами назавжди. І якщо раніше більшість із нас намагалася впоратися зі своїми психологічними проблемами самостійно, то сьогоднішній рівень стресу явно не піддається "лікуванню гомеопатією".

Тому нарешті прийшов час поставитися до психології серйозно. І наш Центр вирішив узяти на себе таку просвітницьку місію.

§ Психологічна грамотність – це, перш за все, психологічна витривалість.

§ Психологічна грамотність – це вміння конструктивно розв'язувати труднощі, що виникають у стосунках, або покращувати їх нормалізувати складні ситуації.

Це вміння відрізати корисне від несуттєвого, уміння приймати відповідальність за події власного життя без вимог та очікувань від інших.

§ Психологічна грамотність – це раціональний і системний підхід до життя в цілому. Уміння передбачати наслідки власних дій, зважати на них і приймати відповідальність за них.

§ Психологічна грамотність – це вміння підтримувати себе та підбадьорювати інших.

"Немає сенсу в пошуку місця, де буде добре. Є сенс навчитися створювати це добре в будь-якому місці..."

Тому:

Для тих, хто хоче змінити своє життя на краще, знайти внутрішні опори або подолати наслідки травматичного досвіду, створено **Курс "ЕМОЦІЙНА СТІЙКІСТЬ"**.

Ми запрошуємо вас до груп підтримки, які спрямовані на надання знань і навичок, завдяки яким ви відчуєте можливість впоратися зі складними ситуаціями, набудете гнучкості мислення та психологічної стійкості, створите свої внутрішні опори.

Разом ми станемо сильнішими та емоційно стабільнішими.

Зустрічі груп відбуватимуться під керівництвом досвідченого фахівця щотижня офлайн для жителів Одеси та онлайн для учасників нашої громади, які проживають в інших регіонах Одеської та Кіровоградської областей.

Вік учасників: 25-60 років.

Для запису на курс: (067)-175-10-08, центр "Ор шалом".

Проект за підтримки JDC www.jdc.org

НЕОРДИНАРНІ ОСОБИСТОСТІ “ПОВІДОМТЕ НАМ РОЗМІР ГОЛОВИ...”

Леонід Канторович народився 19 січня 1912 р. у Санкт-Петербурзі в сім'ї вихідців з Білорусії лікаря-венеролога Віталія (Хаїма) Мойсейовича Канторовича та його дружини, зубного лікаря, Паулини Григорівни (Песі Гіршеви) Закс.

Дарування хлопчика були помітні вже з раннього дитинства, коли трирічний Льоня разом із нянею ходив до Єлісіївського магазину. Відвідувачі захоплювалися – хлопчик рахував вартість всіх покупок швидше, ніж продавець, який використовував рахівницю.

Якось брат Микола взяв семирічного Льоню з собою на іспит з хімії, пояснивши екзаменатору, що нема з ким його залишити. Професор, який нічого не підозрював, дав тому аркуш паперу, олівець і був вражений – маленький хлопчик зміг вирішити не тільки завдання свого брата, але й всіх, хто складав іспит. Після цього Микола та його друзі стали називати Льоню «ходячою шпаргалкою».

Одного разу дев'ятирічний Леонід на уроці у школі несподівано знайшов нетрадиційне вирішення складного математичного завдання. Це буквально приголомшило шкільних педагогів, про талановитого учня заговорили по всьому місту, і йому призначили спеціальну стипендію, що в ті голодні роки стало підмогою для сім'ї.

У 14 років Леонід вирушив складати іспити до університету. У такому віці до вишу не брали. Але коли професори побачили, які складні завдання вирішує підліток, було ухвалено виняткове рішення – зарахувати його до математико-механічного факультету Ленінградського університету. Коли 14-річний Льоня був присутній на заняттях разом із 18-літніми та дорослішими студентами, це спочатку викликало у всіх великий подив. Але щойно хлопчика викликали до дошки, його відповіді змушували забути про це і викладачів, і однокурсників.

Вже на другому курсі у міжнародному математичному журналі «Фундаментальна математика» з'явилася його перша теоретична робота.

У 18 років Леонід Канторович закінчив університет. На той час він вже мав 11 наукових праць, опублікованих не лише в російських, а й у закордонних виданнях – унікальний факт. Науковий керівник Канторовича, відомий математик Фіхтенгольц, говорив: «Запам'ятайте цього юнака – його ім'я буде у всіх енциклопедіях світу».

Леонід вступив до аспірантури і водночас почав викладати в університеті. У 22 роки він вже професор, через рік – доктор фізико-математичних наук, причому вчений ступінь був присуджений йому без захисту дисертації. Його теоретичні роботи започаткували видатну наукову кар'єру і зробили його одним з провідних і яскравих математиків свого часу.

Коли молодик заходив в аудиторію і сідав на місце, з якого зазвичай професор веде заняття, непосвячені студенти кричали йому: «Гей, хлопче! Іди звідти! Це місце нашого професора, він зараз прийде! А Леонід із дзвінком хлоп'ячим сміхом казав: «Ваш професор – це я!». Була німа сцена.

У 1935 р. Леонід зробив своє головне математичне відкриття – спеціальний клас векторних просторів, які назавжди увійшли до скарбниці світової науки як «простори Канторовича».

У 25 років він став заступником директора Математичного інституту імені

В. А. Стеклова Академії наук СРСР, одночасно очоливши кафедру математики ЛДУ.

Через рік Леонід одружився з красунею-лікарем Наталією Ільїною. У сім'ї народилося троє дітей – дочка Ірина та сини Віталій та Всеволод.

Леонід Віталійович знав три іноземні мови: англійську вивчив в університеті, французької ще в дитинстві його навчила мати, але найкраще він говорив німецькою, вивченою самостійно.

Лекції він читав своєрідно – починав фразу тихо, та потім гучність наростала; говорив він, трохи заїкаючись. Але якщо змиритися з цією його манерою, то наприкінці семестру студенти з подивом виявляли у своєму зошиті чудовий конспект – зв'язковий, добре продуманий текст, яким дуже легко вчитися і складати іспит. Його докази були побудовані зрозуміло і завжди спиралися на бездоганну логіку.

У 1937 р. до вже відомого вченого-математика Канторовича звернулися за консультацією працівники фанерного тресту з питанням про найбільш вигідний розподіл матеріалу між верстатами. Рішення, запропоноване Канторовичем, забезпечило велике збільшення випуску продукції.

З цього завдання про розкрий фанери виросла математична теорія, за яку йому через 36 років вручили Нобелівську премію. А тоді Канторович уперше в математиці розробив метод лінійного програмування. Наразі його вивчають на першому курсі мехматів.

На початку Великої Вітчизняної війни Леоніда Віталійовича призвали до армії та направили служити до ленінградського Військово-технічного інженерного училища військово-морського флоту, де він був начальником кафедри математики.

У цей тяжкий час не обходилося без курйозів. При мобілізації молодому професору надали звання матроса – старшини другого ступеня. Його поставили на солдатське постачання, а жити йому довелося в матроському кубрику разом із курсантами, які вчили свого професора лягати матом.

Щоправда, незабаром він одразу отримав звання підполковника.

А потім настав час страшних випробувань. Близько півроку Канторович із сім'єю прожили у блокадному місті. З голоду померла його мати Паулина Григорівна. У люті січневих морозів 1942 р. училище було евакуйовано через «Дорогу життя» до Ярославля. Під час евакуації сталася трагедія – у тридцятиградусний мороз не вдалося вберегти від загибелі дев'ятимісячного сина Канторовича Віталія. Біль залишився на все життя. Професору виділили одну кімнату в комунальній квартирі, де йому вдалося відривати від основної роботи час для завершення розпочатої в блокадному Ленінграді книги «Економічний розрахунок найкращого використання ресурсів», яка згодом принесла йому Нобелівську премію.

Саме цю книгу він вважав найважливішою в житті. Вона настільки

випереджала свій час і так не відповідала догматам радянської політекономії, що її публікація виявилася можливою лише через довгі сімнадцять років – у 1959 році.

Викладена у книзі методика вирішує широке коло практичних завдань – наприклад, управління транспортом. З її допомогою можна в кілька разів зменшити кількість порожніх пробігів вагонів залізницями. І це лише одне із багатьох її застосувань.

Крім викладацької діяльності, Канторович по будівлях командування займався прикладними військовими дослідженнями та вирішив низку важливих завдань. Він зробив розрахунок ефективності бомбометання та мінування, розробив метод, який забезпечує економне витрачання боєприпасів. Ці дослідження ніколи не були опубліковані, оскільки мали гриф секретності.

Після закінчення війни Канторович повернувся до Ленінграда, де очолював відділ в Інституті математики та механіки ЛДУ. У середині 1948 р. за розпорядженням Сталіна Канторовича підключили до розробки ядерної зброї, зокрема, він зробив розрахунок критичної маси плутонію для атомного проекту. Після успішного випробування першої в СРСР атомної бомби він отримав урядову нагороду та премію, якою негайно поділився зі своїми помічниками.

У тому ж 1948 р. Ленінградський вагобудівний завод звернувся до Леоніда Віталійовича з проханням створити програму раціонального розкрою сталевих листів. Робота була виконана, реалізована та забезпечила значну економію металу.

Однак для заводу все це дало сумні наслідки. Вищі управлінські органи, як завжди, зажадали від заводу, щоб у наступному році планові показники випуску продукції при тому самому устаткуванні були знову збільшені. Але виконати це виявилось неможливо, оскільки рішення Канторовича було оптимальним.

Крім того, на заводі трапилася ще одна неприємність – не було виконано план зі збору металобрухту, основна частина якого складалася з обрізків сталевих листів, яких стало в кілька разів менше – дефіцитний лист не потрапляв у металобрухт. Завод був позбавлений премії, а його керівництво отримало суворі догани. Не дивно, що з математиками завод більше ніколи не зв'язувався, побоюючись можливих неприємностей. Тож ідеї Канторовича у радянську політекономію не вкладалися.

У 1949 р. за роботи з функціонального аналізу він став лауреатом Сталінської премії.

Наведу кілька розповідей про нього дочки Ірини:

«Батько любив працювати пізно вночі, коли тихо і ніхто не заважає, і вранці. Нам у цей час суворо заборонялося входити до нього у кабінет. Коли він закінчував працювати, з ним можна було грати та веселитися.

А відсипався він на семінарах. Коли учасники виступали, він сидів та клював носом – здавалося, що спить. Але він все чув, і якщо хтось із виступаючих робив помилку, він потім поправляв, хоч цього не очікували.

У березні були сонячні дні. Він купував путівку до пансіонату на Карельському перешийку, щоб було близько до затоки. Коли я туди приїжджала, ми разом з ним ходили на лижах... А влітку він любив плавати і часом запливав дуже далеко – на Фінській затоці, на Ризькому узмор'ї...

Батько дуже любив поезію і сам іноді писав байки. Наприклад, про те, як кухар почав готувати їжу, а йому радили, чого бракує – і він додавав, додавав (наприкінці мораль: «Давно час зрозуміти б людям: не все має бути в кожній страві...»). Цей сюжет пов'язаний із фактами з його життя – почавши займатися економікою, він написав роботу про свій спосіб і всім пропонував її почитати. І кожен радив йому, що треба змінити чи додати у статті».

З 1960 р. Канторович жив у Новосибірську, в Академмістечку, де створив та очолив Математико-економічне відділення Інституту математики Сибірського відділення АН СРСР та кафедру обчислювальної математики Новосибірського університету.

1964 р. його обрали академіком АН СРСР (математика). За розробку методу лінійного програмування та економічних моделей він отримав у 1965 р. Ленінську премію. Він був удостоєний семи урядових нагород, у тому числі двох орденів Леніна.

У 1975 р. Канторович став лауреатом Нобелівської премії з економіки «за внесок у теорію раціонального розподілу ресурсів».

– Мене не було вдома, коли батько подзвонив із новинами, – розповідала Ірина, – була лише моя 12-річна донька. Коли я прийшла, вона мені нічого не повідомила... І пояснила пізніше, що не надала премії значення, бо «дід навіть має шпагу».

Для неї справжня шпага була важливішою за якусь премію. Вона запам'ятала, що коли дід у 1971 р. було обрано почесним доктором Університету Гельсінкі, йому на церемонії вручили шпагу та циліндр.

Організатори заздалегідь написали: «Спитайте вашого капелюшника і повідомте нам розмір голови...» Свого капелюшника у батька, природно, не було, і фіні пошили найбільший циліндр, думаючи, що у нього велика голова...

Академік Канторович – член багатьох іноземних наукових товариств та академій, почесний доктор 12 університетів світу. У Санкт-Петербурзі та Новосибірському Академмістечку на будинках, де він жив, встановлено меморіальні дошки. За його ідеями був здійснений величезний прорив в економіці та математиці, започаткувавши дуже широкий напрям досліджень. Мав рацію Г. Фіхтенгольц, сказавши, що ім'я Канторовича буде у всіх енциклопедіях світу.

Леонід Віталійович Канторович помер у Москві 7 квітня 1986 р. у віці 74 років. Похований на Новодівичому цвинтарі.

Михайло Гаузнер

Джерела: Вікіпедія; останнє інтерв'ю Л. В. Канторовича; інтерв'ю його дочки І. Л. Канторович та зятя І. В. Романовського; статті Д. Камінської «Лауреат Нобелівської премії Леонід Канторович» на сайті «Проза.Ру», Є. Голубева «Не все має бути в кожній страві», М. Абулової на інформаційному порталі STMEGI, А. Г. Аганбеяна «Вчитель, вчений, людина» у збірнику «Леонід Віталійович Канторович: людина та вчений», м-ли сайтів «bibliotatom.ru», «computer-museum.ru» та ін.

Л. Канторович

Михайло МИЛИЙ

До 65-річчя зі дня народження

Народився у м. Костянтинівка Донецької області. Закінчив Дніпропетровський державний університет, аспірантуру, захистив кандидатську дисертацію. Учасник літературного об'єднання «Дзеркало». Автор 5 збірок поезії. Публікувався в колективних збірках та інтернеті, в газетах, журналах, альманахах, «Антології сучасної новелістики та лірики України», «Переможець та дипломант міжнародних та всеукраїнських літературних конкурсів». Лауреат, призер обласних конкурсів поезії, нагороджений срібним пером. Член Міжрегіональної спілки письменників України. Член Літературної студії «Одкровення».

Любіть Україну

Любіть Україну
У кожну хвилину,
Як доню, як сина,
Кохану дружину.
Як мати — дитину,
Любіть без упину,
Як сяйва вершину,
Дніпро та долини,
Карпати й рівнини,
Як пісню пташину,
Як Бога перлину,
Дбайливу й гостинну,
Найкращу країну,
Свою батьківщину
Й не знайте спочину.

Душею пишуться вірші,
Немов картини,
Коли по тілу мураші
Йдуть шохвилини.
Потреба виникає в цім.
Не промовчати.
Спочатку в стіл, а згодом всім,
Є що сказати.

Душа не бачить перешкод,
Немає й краю.
У неї свій незнаний код,
Ключі від раю.
З собою, як із читачем,
Веду розмову,
Неначе скарб із шукачем
Шукаю знову.
До істини мені б дійти.
То так цікаво.
Не бачу кращої мети.
У тому й справа.
Душею пишуться вірші
Не для забави!

Рондель

Навчи мене, Боже, прощати й прощатись
І знов поринати у вирій подій,
Де я почуваю себе, наче свій.
Не буду я більше ні з ким сперечатись.
По-іншому стану тепер формуватись.
Достатньо кидатися завжди у бій.
Навчи мене, Боже, прощати й прощатись
І знов поринати у вирій подій.
Дозволь із собою мені розібратись,
Знайти свою стежку на кулі земній,

Де світ виглядає, як маг чарівний.
Не треба від нього весь час захищатись.
Навчи мене, Боже, прощати й прощатись.

Істина понад усе

Усе залежить, під яким кутом
Ви дивитесь на світ, історію, події.
Це надихає вас на роздуми та дії
Й веде неуторованим шляхом.
Знання та щирість вашої душі,
Не затуманені нічим, відкриті очі,
Бажання думати про знайдене охоче —
Не просто праця за звання й харчі.
На цім шляху багато перешкод.
Здається іноді — здолати неможливо,
Коли ще з боку посміхаються глузливо,
Або питають: «Мало вам пригод?»
А істина? Вона — понад усе!
Немовби джерело з цілющою водою,
Допомагає залишатися собою,
Як треба — підбадьорить і спасе.
Серед усього є і головне:
Якщо бажаєте, щоб світ змінився навколо,
То треба самому виходити за коло
Й міняти кут з «похмура» на «ясне».

Дитячий
куточокВолодимир
Верховень

Червоні барви і зелені,
Де червень з фарбами ходив.
І літо просить у жмені —
Рясною стиглістю садів.

І ластовиння на обличчя,
Немов метелики, сіда.
А літо далі, далі кличе,
Де навіть стежка — золота...

Марія
Познанська

В золотій хустинці
Дорогі гостинці
Червень нам приніс,
Ягоди-суниці
В лісі у травиці
Розсипає скрізь.
І чомусь здається —
Все навкруг сміється:

Луки, гай, ріка.
Ловимо в долоні
Промінці червоні —
Ой, теплінь яка!

Тамара Коломієць

Червень

Ходить літо
Білим світом
Від двора і до двора,
А за літом —
Червень слідом
Спілі ягоди збира.
І солодкі, і червоні
Обриває тут і там,
Не сороці, не вороні —
Куштувать дає шпакам.
— Ну, які вони? — питає. —
Чи сподобались, чи ні?
І збирає-вибирає
Найспіліші та смачні
У найбільший козубок
Для малят і для пташок,
Запашні та соковиті —
Щедрим сонечком наліті.

Наталія Забіла

Той, хто бачив, як розкішні
маки вогняно цвітуть,
як в садках дозрілі вишні
аж гілки додолу гнуть,
той, хто в пору косовиці
на узліссі поміж трав
соковиті полуниці
в повні кошики збирав,
той розкаже сам, напевно,
чом це здавна між людей
на Україні зветься Червнем
перший літній місяць цей.

Лідія Кир'яненко

Червень в літо поверта

Відбував квітучий травень,
червень в літо поверта.
Пташеняток у гніздечку
ще лякає висота.

Але скоро вже крилята
підростуть в них — і тоді
закружляють у повітрі,
як листочки по воді.

На грядках, немов рубіни,
виграють суниць ряди.
Соком повняться під сонцем,
наливаючись, плоди.

Інна
Рубан-Оленіч

Холодний червень

Холодний червень —
майже листопад,
Дощі полощуть
веселкове літо,
Погожі дні блукають невпопад,
Й ховаються у недозріле жито.
Зелені жаби
кумкають в ставку,
І цвіркуні виводять серенади,
Якби тепла, у пору ось таку,
Щоб солов'ї виводили рулади.
Якби ще сонце виглянуло
з хмар?
Бо ждуть квітки
голубляче проміння?
Щоб написати літній мемуар,
Нам треба трішечки
душевного терпіння.

За горизонталлю:

2. Уміння читати і писати. 9. Представник могутнього фракійського племені. 11. Самець кози. 13. Особливої форми паличка, що служить символом влади, високого становища і т. ін. 15. Давньоруське військо. 16. Місто в Японії. 19. Індіанський народ, що існував на

крайньому півдні Південної Америки. 21. Естрадний ансамбль, що поєднує виконання музики і спів. 22. ...-тур. 24. Маленькі сани для катання малечі, спускання з гір, перевезення невеликого вантажу вручну і т. ін. 26. ...-кола. 28. Католицька лисина. 29. Ходьба. 31. Собака, переважно сірої масті. 33. «...-центр» (чикагський хмарочос). 34. Однорічна культурна рослина родини бобових, яку вирощують на зерно для харчування та на корм худобі. 36. Австрійський олімпійський комітет. 37. ...-де-Бенітес (муніципалітет в Іспанії, у складі автономної спільноти Кастилія-Ла-Манча, у провінції Куенка). 39. Натягнута на обруч густа сітка, крізь яку просівають борошно та інші сипкі речовини або проціджують що-небудь. 41. Високий декоративний чагарник родини розоцвітих із численними білими квітками. 44. Гармонійне музичне співзвуччя. 46. Негативно заряджений йон, який під час

електролізу рухається до анода і розряджається на його поверхні. 47. Награбоване майно.

За вертикаллю:

1. Друга за величиною і повноводністю ліва притока Дніпра. 2. Гостре респіраторне захворювання. 3. Видовжена вперед передня частина голови деяких тварин. 4. Давньоримська мідна монета. 5. «Добре» у американців. 6. В іудаїзмі — назва першої частини Біблії — П'ятикнижжя Мойсея, а також пергаментний сувій з цим текстом, що зберігається в синагозі. 7. «Циганка...». 8. Густе, міцне, світле англійське пиво, що виготовляється з ячменю. 10. Ліва притока Дніпра. 12. Спільнота людей (плем'я, народність, нація), що історично склалася та має соціальну цілісність і оригінальний стереотип поведінки. 14. Московський авіаційний інститут. 17. Заборонене м'ясо для

мусульманина. 18. Городня Країна в Африці. 35. Ударно-рослина родини хрестоцвітих, спусковий механізм. 37. листя якої використовують для «Шкіра» дерева. 38. Корм для виготовлення різних страв. 19. корови. 39. Сирія. 40. Дерево для вампірів. 20. Ім'я Геометричне тіло. 42. Один обліт Чехова. 22. Вузкий довгастий Сонця Землю. 43. Муниципалітет отвір; щілина. 23. Покриття у Франції, у регіоні Центр, пляжу. 25. Судновий кухар. 27. департамент Ер і Луар. 45. Індіанське плем'я. 30. Кліп. 32. Децибел. 46. Академія Наук.

Відповіді до кросворду в № 200

Шановні клієнти!

Всі, хто має можливість допомогти
незможним людям,
спрямовуйте, будь ласка,
свої внески за адресою:

Україна,
м. Одеса, Приморський район,
БФ "Хесед Шаарей Ціон"
код ЄДРПОУ 34321888
IBAN: UA713510050000026006267265700
в ПАТ "УкрСиббанк"
МФО 351005
65023, м. Одеса,
вул. Ніжинська, 77/79.

Шановні клієнти!

Майстер із ремонту
дрібної побутової техніки

Приєм та видача
Четвер з 10.00 до 13.00 каб.246

Шановні клієнти!

Дрібний ремонт одягу

Приєм та видача
Середа з 9.00 до 12.00 каб.246
Четвер з 10.00 до 13.00 каб.246

Шановні клієнти!
У зв'язку із підривом Каховської ГЕС
можуть бути перебої з водою.
Просимо зробити запас питної води

Шановні клієнти!

БФ "Хесед Шаарей Ціон"

продовжує видачу медикаментів

із гуманітарної допомоги.

Для їх отримання необхідно надати

рецепт із печаткою лікаря та заяву.

З питань наявності медикаментів звертатися до кураторів

Шановні читачі!

Культурний центр БФ "Хесед Шаарей Ціон"
оголошує набір на шестимісячні курси з вивчення

МІЖНАРОДНОЇ МОВИ ЕСПЕРАНТО

Адреса: вул. Ніжинська, 77/79, 2-й поверх, каб. 214
Тел.: 067 518 10 53; 767-72-39

ЮВІЛЯРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН", ПРИЙМІТЬ ШИРІІ ВІТАННЯ!

95 років

Перман Ася

90 років

Тернова Олександра

85 років

Вульфінна Галина

Гайдарова Світлана

Грінберг Марія

Крейцер Олександр

Ламан Надія

Левінсон Тетяна

Лейзерович Інна

Литвинюк Галина

Машкіт Йосип

Омельяненко

Софія

Поліщук Белла

Сіра Лілія

Снігирьова Алла

Церна Антоніна

Янушпольська Ніна

80 років

Беліков Георгій

Гальперіна

Людмила

Гуденко Леонід

Полонікова Ніна

Сількін Володимир

ІМЕННИКИ-ВОЛОНТЕРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

Аванесова Рівка

Артюшина Марина

Гальперіна Людмила

Гаузнер Михайло

Коханець Олена

Ландзідель Ольга

Машкіт Йосип

Медова Ніна

Стицко Світлана

Танклівська Надія

Тернова Олександра

Турнівський Олег

Посмішка

Ну і що, що вітер у голові?! Зате думки завжди свіжі...

При покупці двох хот-догів другий – у подарунок!

На час ремонту сходів ліфт вимкнено.

Комплімент підвищує продуктивність жіночої праці рівно вдвічі.

Життя складається із того, що не відклали на завтра.

Час – найкращий лікар. Але поганий косметолог.

Як показують останні події, передостанні були кращими.

Найстрашніший вид безробіття – непрацююча голова.

Здоров'я – це коли все болить, але є сили, щоб не йти до лікаря.

Як ти міг подумати, не порадившись?

Жіночий здогад, як правило, набагато точніший за чоловічу впевненість.

Вчора прочитав дивовижну повість. Дуже цікава. Тільки не пам'ятаю про що.

Передбачати погоду синоптикам дуже допомагає слово "місцями".

Скільки про себе не розповідай, однаково за спиною розкажуть цікавіше.

Перестань себе гризти! Отруїшся...

Життя іноді викидає таке, що треба зупинитися та підібрати...

Відсутню глибину думки зазвичай компенсують її довжиною.

Найкращий спосіб організувати паніку – попросити всіх зберігати спокій.

А скільки ж треба заплатити, щоб дешево позбутися?

Наркоз – засіб захисту хірурга від порад пацієнта під час операції.

Черговий помічник начальника вокзалу знаходиться у камері схову.

У мене таке безсоння, що вам і не снилося.

Наші діти – як наші гроші: хоч би якими були великими, завжди здаються маленькими.

Коли ти холостяк – все валяється за своїми місцями. Одружився – і все акуратно складене чорт зна де!

Підійшов, обійняв, сказав, що гарна, розумна... А якщо зовсім нічого в голову не лізе, спитай: "Я не зрозумів, ти схудла, чи що?"

Я знову прийняв удар цілком на себе – забув віддати свою вечерю ворогові!

Досвід – те, що отримуєш, не отримавши те, що хотів.

Хочеш довести людину до склерозу – дай їй у борг.

Не мотай на вус те, що тобі вішають на вуха.

Засновник та видавець —
БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН" (м. Одеса)

Свідоцтво про держреєстрацію 1153-34-Р,
серія ОД, видано 7 червня 2006 р.

Газета видається за підтримки
Claims Conference и American
Jewish Joint Distribution Committee

Некомерційне видання. Розповсюджується безкоштовно
Реклама та оголошення публікуються безкоштовно.
Індекс видання — 09720

Надруковано у ТОВ "Press Corporation Limited"
21034 Вінниця, вул. Чехова, 12 А

Наклад 4100 прим. Зам. № _____

Головний редактор
Семен ВАЙНБЛАТ

Редакційна колегія:
А. Кесельман,
М. Гаузнер, П. Козленко
Комп'ютерна верстка
І. Глаголевський
Перекладач
А. Кузнєцова

Надіслані матеріали
не рецензуються і не повертаються.
Листування із читачами —
лише на сторінках газети.
Редакція залишає за собою право
редагувати
і скорочувати надіслані матеріали.
Відповідальність за достеменність
фактів несуть автори.

Адреса редакції:
65023, Одеса, вул. Ніжинська, 77/79
Поштова адреса:
65045, Одеса, а/с 110
Тел.: 737-40-12
dobroedelo.ddns.net